

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(giấy phép nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 49

10 ĐỒNG

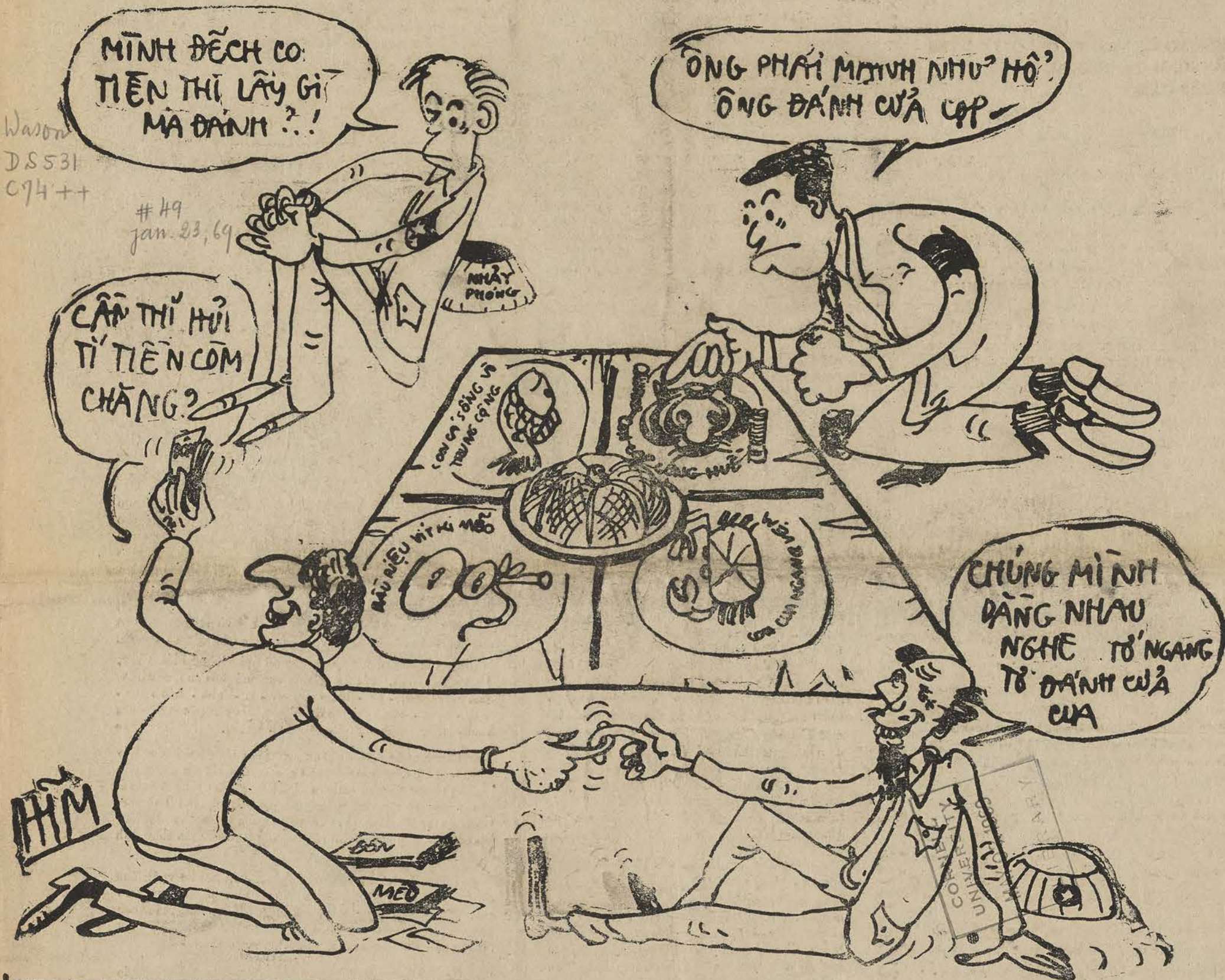
TUẦN LỄ TỪ 23-1

ĐẾN 30-1-1969

CHỦ NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH

CHỦ BÚT THƯƠNG SINH

TÒA SOẠN 54 VÕ TÁNH SAIGON GIẤY NÓI 24.901 6

nội cô đơn của một sứ giả

Sau một tháng, các phe ở Paris đã chịu ngồi lại với nhau quanh chiếc bàn tròn có hai bàn dưới để «bàn về thủ tục». Gọi rằng đây là sự khởi đầu của cuộc đàm phán cũng chưa đúng vì chưa có bắt đầu. Thiên hạ mới đồng ý ngồi vô bàn và nhường lời cho nhau.

Phái đoàn của Đại sứ Lâm ra đi đã một tháng. Một tháng có thể gọi là cô đơn. Rất cô đơn,

Phái đoàn được đặt dưới sự giám sát của Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ. Khi các ông vội vã ra đi đúng vào lúc Thượng Viện chấp thuận danh sách thì ở nhà đã xảy ra lăm vạ cầu nguyện. Một

số đồng các cha chánh khứa cầu nguyện cho ông Kỳ sập hố. Đã không có một lời an ủi, khuyến khích, chúng còn chông tai thật cao để chờ đợi xem mấy ông phái đoàn có còn hờ hênh chỗ nào không để chửi cho sướng. Ôi! Ông Kỳ, ông Lâm ra đi phó hội là vì việc chung hay việc riêng đây? Nếu một mai phái đoàn Việt Nam đi tới một thành công tốt đẹp khiến Cộng sản phải rút về Việt Bắc thì miền đất miền Nam phi nhiều, thanh bình này ai sẽ hưởng đây? Có phải là mấy ông nội chuyên môn làm chánh trị thù vặt, chánh trị xô lá, chánh trị đâm lén, chánh trị đớp hít tha hồ chạy dọc để mò chánh quyền

không? Bao lâu nay bọn chúng đã làm gì cho hòa bình? Hay chỉ chớp lấy cái ảo tưởng hòa bình của một dân tộc quá khốn khổ để mưu cầu tư lợi? Khi cuộc hội đàm Ba Lê mới khai diễn, có tên ái quốc nào dám nhào ra đi cứu nước không? Chúng đã trốn mất tiêu, trốn biệt. Chúng tuyên bố âm lên là không thể làm chánh trị. Chắc chúng có tài tiên đoán thể nào anh giải phóng oai hùng củ chúng cũng thắng và phe tự do phải thua nên vội đem hết hồ sơ dĩ vãng, đấu thầu chống cộng đốt một phần, sửa lại một phần ở đời, mưu sự tại nhân. Đợi khi thành sự cũng tại thiên,

Trở lại nội cô đơn của phái đoàn Việt Nam ở Ba Lê, chúng tôi xin cầu nguyện cho quý vị đủ sức khỏe, đủ sáng suốt, đủ can đảm đem thắng lợi cho tổ quốc. Quý vị hãy tin rằng: có chúng tôi ủng hộ quý vị. Chúng tôi chỉ có ba thằng Bắc Kỳ, Hai thằng Trung Kỳ, Tám thằng Nam Kỳ và dăm bảy anh Mèo, Thái, Lô Lô, Thỏ, Banà, Sê-Đang sẵn sàng làm hậu thuẫn «tinh thần» cho quý vị. Hãy mạnh dạn tranh đấu cho tổ quốc,

Dân tộc sẽ ghi ơn các vị và phi nhờ rất cần thận vào mặt bọn cầu trệ đất Giao Châu.

KHÔNG LẼ NHÀ NƯỚC CHỈ CÓ TÀI ĐƠN ĐỊNH GÀ, HEO, XE GẮN MÁY NHẬP CẢNG

Hai năm trước, dân Saigon kêu nhặng xi ngầu thiếu phương tiện đi đây, đi đó. Công tư chức đứng ở bên xe ô tô buýt chờ dài người ra, tóc mọc chui vào lỗ tai, mà xe buýt thì mãi "ăn vạ" giữa đường. Tắc xi bận chờ Mèo hay tiểu ngạo giang hồ bằng cát biển quốc sĩ "not Forrest". Nội các chiến tranh bên trở tài phục vụ dân tộc. Tây Đốc Âu Trường Thanh dùng "hầm mô công" hợp vai phát. Lập tức, ngoại tệ tung vào túi tư bản Mỹ Nhật để nền Honda, Suzuki, Yamaha Kawasaki rạng rỡ Giao Chi như hôm nay. Như vậy, tình hình gắn máy xa được ổn định một cách tuyệt hảo. Đến nỗi các thầy phú lư phải vất vả chân lấm tay bùn vì nó. (Độc bài của Sức Voi đăng trang 7). Dù sao, nó vẫn là điểm son của kinh tế Giao Chi.

Sau xe gắn máy đến thịt heo. Vua đồ nước gạo, Trần đồ Cung xuất thân phát kiến nền heo đông lạnh, gà đông lạnh. Dân bốn nghìn năm vẫn hiến được đớp heo thiên hạ ướp nước đá băng thích. Rồi đến cá hộp, pate hộp, xúc xích hộp... Rồi đến sự khan hiếm gà ăn thịt, gà đẻ, gà... cha mẹ! Chiến tranh đã tiêu diệt gà nhà kỹ quá. Quý đảng bên nhập cảng gà Mỹ trong nỗi hoan hỷ như nhà thủ tướng Phan Huy Quát ký giấy tía lĩa cho lính Mỹ đổ bộ vào Giao Chi. Nền heo đông lạnh, gà đông lạnh được... kinh tế bội tinh. Người người nuôi gà, ngành ngành nuôi gà. Chẳng mấy chốc, gà bị lạm phát. Gà bị lạm phát, bị chôn vùi. Không ai thêm ăn gà Mỹ nuôi bằng đồ ăn hóa học. Cái thứ gà hùng hực đớp cả ngày lẫn đêm, nhốt kỹ trong chuồng thịt nó mục và hôi lăm. Nhà hàng nào cho khách ăn thịt gà Mỹ, nhà hàng đó bị tẩy chay. Dân Giao Chi ô tô mà tích về nguồn, bắt đầu từ sự cổ võ ăn gà nhà của ông kỹ sư gà Nha Mục Súc Bộ Canh Nông.

Nay nhà nước mới ra lệnh ngưng nhập cảng gà ăn thịt, heo đông lạnh. Vì ẽ hễ rồi Nhà nước tuyên bố chỉ nhập cảng gà đẻ và gà... cha mẹ thôi. Nhà nước, từ mấy năm nay đã thành công vĩ đại trong công cuộc ổn định xe máy, heo đông lạnh, gà Mỹ.

Xin lưu ý nhà nước: Tình hình chính trị, xã hội, văn hoá cũng cần được ổn định như xe gắn máy, gà, heo và cái lương, văn văn. Muốn biết tình hình chính trị ra sao, cứ việc đọc những tờ nhật trình quá khích, Muốn biết tình hình văn hoá thì đọc các tuần báo tuổi thơ đáng truyện cao bồi Django, truyện anh hùng VicMorow và truyện ma cà rồng bút máu. Muốn biết tình hình xã hội, tới ngã ba Trương Minh Giảng - Kỳ Đồng. Ở đó có đóng rác to tở bố, thổi um ngày qua tháng lại. Và đọc tin các vụ cướp bóc mỗi ngày.

Người ta tự hỏi không lẽ nhà nước chỉ có tài ổn định xe, gà, heo? Ra tay một tí đi chứ, quý cụ trong dân.

minh vô đòi lập với nhà nước bẹp nhỏ đòi lập với nhà bẹp

Mấy tuần nay, đạo quân kinh tế của chiến sĩ Âu ngọc Hồ đã lên đường diệt gian thương bằng... ca dao nhà nước để nắm vững cái đuôi vật giá cho nó khò leo thang nhân dịp xuân về. Những khẩu hiệu viết theo thể vè đã treo đầy đường phố Saigon, Chợ nhớn. Hiện như đường, như lúa, như khoai như bài học thuộc lòng trong cuốn "Quốc văn giáo khoa thư" lớp sơ đẳng của cụ Trần trọng Kim ấy:

«Tin nhau buôn bán cùng nhau
Thiệt hơn, hơn thiệt trước sau như nhờ
Hay gì lừa đảo kiếm lời
Một nhà ăn uống, tội trời riêng mang
Hay chi các thói gian ngoan
Phôi pha thực giả tìm đường dối nhau
Của phi nghĩa có giàu đâu
Ở cho ngay thật giàu sau mới bền»

Nửa thế kỷ trước, luân lý đã dạy bọn gian thương như vậy. Chẳng đi đến đâu. Nay ông chiến sĩ kinh tế Âu ngọc Hồ lại làm cái công việc đã tròng là viết khẩu hiệu bằng vè hy vọng gian thương đọc xong sẽ xúc động, hối hận đầu cơ, tích trữ. Phôi quyết liệt và thiết thực hơn chứ, mộng xừ Âu ngọc Hồ Trước ông mấy «khóa», chiến sĩ Tây Đốc Âu Trường Thanh đã dọa bắn bỏ gian thương? dọa đưa bọn hủi ra tòa án mật trận đó. Và ông thừa biết, gian thương càng ngày càng tung hoành để ông phải mất công đóng trống phát cờ đòi tiêu diệt chúng. Một cái đầu Ta Vinh rơi. Rồi pháp trường cắt đẹp đi sau nhiều tháng ngày làm cảnh, làm con ngoáo ộp.

Hắn chiến sĩ Âu ngọc Hồ phải hiểu gian thương không thể là mấy cửa tiệm lếp nếp bán quá giá mười hộp sữa, dăm ký đường, vài chục lon gạo. Đưa những bọn này ra tòa án mật trận có khác chi diệt chuột bằng cách nhốt chuột bị xe cán chết bẹp giữa đường. Bọn phu thủy kinh tế, bọn tạo ra vật giá mới vì như con bạch tuột. Nó mà chia rùa rìa ra thì ngay cả những người đi diệt chúng sẽ bị chúng diệt bằng... sinh tố T. Nói theo hiệp, gian thương gốc ở Giao Chi là bọn ma giáo võ công thượng thừa. Chúng có «hóa công đại pháp» và «hấp tinh đại pháp». Những ngón võ tối độc này, tôi ẽ rằng đạo quân diệt gian thương của ông khó mà khuất phục nổi.

Họ Âu thuở trước có người Tây Đốc Âu Dương Phong với ngón «hầm mô công» tuyệt vời, đã được xếp vào một trong võ lâm ngũ bá. Nay, bọn gian thương vì như tinh tú lão quái Đinh Xuân Thu, liệu ông đã có ngón gì chế ngự được «hóa công đại pháp»? Muốn bắt con, phải vào tận hang. Muốn diệt gian thương, ông phải vào Chợ nhớn, vào âm thầm như một thích khách, vào mưu mẹo như một Chuyên Chư giết Vương Liễu, vào can đảm như một Kinh Kha... mắng Tân Thủy Hoàng, vào với khò nhục kế như một Yêu Ly giết Khánh Kỳ. Chứ, diệt gian thương ào ào, âm ỹ tuyên bố, xua quân khám xét mấy tiệm lát vật thì ông chỉ bắt được tôm tép và không làm phù thủy vật giá ba Tàu hoàng sự.

Hãy tiến lên, hỡi chiến sĩ kinh tế quả cảm Âu Ngọc Hồ! Hãy quên phần trình diễn, lạng lẽ như chiến sĩ vô danh. Tôi tin tưởng trong chiến dịch bảo vệ vật giá của ông, ông sẽ thộp được vài tên gian thương gốc, cỡ Tạ Vinh. Con Ông lại chờ ông một quả nửa sau khi đã chờ ông khai mỏ đầu hôi dặng ấn «phân bón» mọc lên từ dưới mỏ.

T. B. Bài này liệu được giải thưởng 10 xin về văn nghệ phục vụ... bộ Kinh Tế chăng?

ĐẾN LƯỢT CHIẾN SĨ ÂU NGỌC HỒ VUNG ĐAO KINH TẾ CHÉM GIAN THƯƠNG

— Cẩn sa là cha thuốc phiện, Không, không bao giờ Cẩn Sa có thể là cha thuốc phiện. Thuốc phiện không hợp với bọn chúng mày. Trước hết muốn hít tở phe phải giàu sìn. Đục tàu của tao bằng ngà voi trong đó tằm hai lạng thuốc thương hào hạng. Cái bàn đèn của tao là cái bàn đèn vương giả khay bằng vàng. Tao hít thuốc ngon. Bối, thêm hơi Philip Morris vàng, ngậm kẹo Hòa Loan, đớp nho táo. Những khoản lát vật đó đủ nuôi m rười dăng viên Cẩn sa mỗi tháng rồi, Ông còn lạ gì bọn hít cần sa. Xướng Châu Đốc mua một bó có 10 tỉ, đem về hít cả đời hiểu chưa?

Chánh đảng Cẩn sa tối tăm mặt mũi. Đoàn người tuyền bố giải tán cuộc họp báo.

Thưa quý vị,
Lịch sử báo chí không quên ghi cuộc họp báo cu ly, ẽ tiện này. Vì có cuộc họp báo trên tivi băng tầng số 3, nhiều tiệm bán tivi bị ẽ mốc. Thêm vào đó là những quả minh xác âm ương con cắc kè, ti vi càng bị ẽ. Không ai muốn coi ti-vi nữa. Muốn biết lịch sử báo chí phê phán cuộc họp báo của đảng Cẩn Sa thế nào, đón chờ một trăm năm sau sẽ rõ.

TỪ NỖI BUỒN CỦA CẬU ẨM HOÀNG GIA ĐẾN SỰ CẢM HẬN CỦA CHÁNH ĐẢNG SINH TỬ BỊ CHÁNH ĐẢNG SINH TỬ PHỤ KHÔNG CHO ĐẤU THẦU HẬU THUAN HỘI NGHỊ BALÊ

Nhật báo Dương Thai của chủ nhiệm Chân Kinh và nhật báo Con Đười của cô Thập Thành đã thỏa thuận với nhau trong vấn đề diễn tả cuộc đời ái tình và sự nghiệp của cậu ẩm Hoàng Gia. Đó là nỗi buồn của một cậu ẩm vừa lớn lên, nhân buổi tối trời dầy xuống nhà dưới đi «pi pi», thấy em liên từ nằm trên hên, ngáy rất kỳ. Cậu ẩm bắt chước một nhân vật «com thừy com cò» của Vũ Trọng Phụng, mở cuộc hành quân và đơn phương quyết định trao đổi văn hóa. Dĩ nhiên, em liên từ bằng lòng quá. Tối nào cậu ẩm cũng đi «pi pi». Cậu xanh xao vàng vọt. Rồi em liên từ giả từ cậu về ruộng lấy một anh bạn có nông vì không dám lấy con quan. Và từ đó, cậu ẩm trong «Cơm Thầy Cơm Cô» của Vũ Trọng Phụng buồn não nùng. Nay cậu ẩm Hoàng Gia, chánh đảng Cẩn sa cũng mang nỗi buồn y hệt vậy.

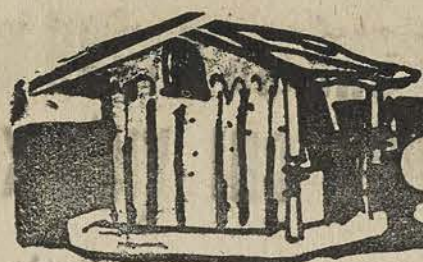
Kể diễn tả nỗi buồn của Hoàng Gia sau cuộc họp báo tivi băng tần số 3 là Điều Kinh. Hân phang vào phóng sự sống sượng nhan đề «Đại Ngu Táp Lục» trên tờ Dương Thai-Điều Kinh là một ký giả có khiếu nịnh chủ. Thấy chủ nhiệm dùng bút hiệu Chân Kinh, hân sài bút hiệu Điều Kinh. Đạo này, nghề phóng sự sống sượng được đất. Khi mà Phan Nghị, Hoàng Hải Thủy, Thương Sinh ghé thăm lối viết ba que xô lá thì mấy ông nhãi mới lớn lên lại nhẩy vào đồng rác của các đàn anh. Nhưng các ông phóng sự gia này đã hại Hoàng Hải Thủy, Thương Sinh, các ông tiến vọt quá hóa cho nên bần quá. Người - tự - nhận - mình - là - nhà - báo - tư - cách - nhất - tên gọi Phạm Việt Tuyền cũng đang khai thác phóng sự bần thiêu. Nhật báo

Xây Dựng có ông viết phóng sự trang nhất mới đơ dấy chứ. Có hôm, trên là phóng sự bần, dưới là tin Đức Giáo Hoàng và tòa thánh Vatican. Có ông không hề biết cái bàn đèn ra sao cũng cứ phăng phăng viết về dân hít tở phe. Có ông viết về dân choác lại vô tên của thiên hạ đặt lên lên đầu bài mình to tở bố rồi cuối bài mới ký tên thật mình nhỏ xiu.

(Đó là trường hợp tuần báo T.H, Tôi hy vọng ông có sửa làm. Chứ Duyên Anh đâu có viết phóng sự bao giờ. Mà lại phóng sự chích thuốc độc. Rất mong các bạn bên T.H. Cải chính giùm, càng sớm càng tốt. Và ông Nhuận nên thận trọng một chút. Nhờ một tí.)

Còn kể diễn tả nỗi buồn của Hoàng Gia trên nhật báo Con Đười là... ký giả Bồ Thận. Ôi, những cái tên mới mẽ của làng báo Giao Chi. Người ta mới hiểu tại sao Phan Nghị, Hoàng Hải Thủy, Thương Sinh bỏ nghề. Và Thập Nguyên thì tính ra giềng sẽ tự gác bút. Nhất định không viết phóng sự nhảm nhí nữa, Viết thêm nó bần và hèn người đi. Đề cho những anh mới, hăng tiết vọt nhẩy vào đồng rác... Ít lâu sau các anh ấy sẽ tỉnh và thấy mình bần rác mà thôi. Nếu cần tiền tiêu mà chủ báo bắt các anh viết nhảm, đồng ý. Nhưng nếu các anh trông càng nhảm nhí càng chóng nổi tiếng và danh phận trong làng văn bút, tôi có lời can ngăn đấy. Văn chương nó thom lăm. Phải vất vả, khổ nạn vì nó, nó mới làm đẹp cho người viết. Không phải nhúng bút vào nước cống, viết loạn lên mà coi là thành công. Năm năm nay, tôi đã viết cái loại phóng sự sống sượng, nhảm nhí này, Tôi thấy nó chả là cái con mẹ gì cả. Tôi chỉ thấy tôi hư đi, mất dầy thêm. Chợt thấy các anh mới viết ồn ào, huyên hoang quá. Các anh nên nghe tôi, phóng bút từ từ kéo khi buông bút mới thấy mình là những thằng cầu bơ cầu bắt, dềch có tài viết lách, trừ cái tài đầu lão, văng tục chửi thề trong phóng sự thời đại, thứ mà, trước các anh vô số người đã viết và không thêm viết nữa.

giao chi' for Rent

PHÓNG SỰ CHỐNG BỊ GÂY CỦA THẬP NGUYÊN

Tôi cương quyết với tôi rồi. Nếu ra giêng, các anh còn thấy tôi viết phóng sự «Giao Chi for rent», các anh nhỏ nước miếng vào mặt tôi. Tôi là một kinh nghiệm cho các anh. Các anh hãy sáng suốt. Chúng ta cầm bút để viết lên những điều hữu ích chứ không phải để đầu hót vô tích sự. Tôi có vẻ luân lý giáo khoa thư quá. Kệ tôi. Tôi tâm sự với các anh đây. Các anh không nghe thì kệ các anh. Sau này các anh sẽ thương tôi và phục tôi, phục tôi vì tôi nói đúng. Đừng hy vọng tạo nổi Cái Tên bằng nghề phóng sự nham nhở. Trước chúng ta và sau chúng ta mãi mãi vẫn chỉ có Vũ trọng Phụng.

Tôi đầu hót rông dài quá. Xin trở lại nỗi buồn của cậu ấm Hoàng Gia, nhà lãnh tụ có bộ mặt giống hệt cây thất vân—khi nhà lãnh tụ này tác giảng nỗi giận mí lý báo chí, cái bản mặt của ông ta càng giống cây thất vân lúc mình đen nhất trong bàn rút bắt. Thất vân tượng trưng cho đá gió thù vật, dễ tiện. Dân cờ bạc chơi bắt rất kỳ quân thất vân. Đây là ít lời vàng ý ngọc trong đám bắt mỗi khi rút được cây thất vân :

- Bỏ khi, thất vân !
- Mẹ kiếp, lại thất vân. Cứ cái mặt nó hoài.
- Cả xứ nhà nó, tôi cóc ưa thất vân mà cứ rút đúng nó.

Cái ý ấy, hai ký giả Điều Kinh và Bồ Thân «mê lê» vào nỗi buồn của Hoàng Gia. Khiến câu ám khốc thét lên Nhưng đảng phái chánh trị mà cãi nhau với báo chí thì chỉ có thua. Và, chỉ anh nào ngu xuẩn mới đòi ăn thua với báo chí. Hoàng Gia đã ngu xuẩn một lần là kẻ báo chí trên tivi băng tần số 3. Ông ta không thể ngu thêm.

Hóa cho nên Hoàng Gia đành nín thinh để mặc cho hai tờ Dương Thai và Con Đuối ri ra chữi đều. Dương Thai là tờ nhật báo chữi cu ly nhất Giao Chi. Chả là anh chủ nhiệm nhiệm Chân Kinh cậy anh ta có cái tí quyền bất khả xâm phạm, anh ta bắt bọn Điều Kinh múa bút chữi loạn cả lên. Ra cái điều trên cõi đời ô trọc này có mình anh ta ái cuộc ái quần... ừ !

Cái lối chữi cu ly của tờ Dương Thai nhằm bôi bả các nhà lãnh đạo quốc gia không thân mình, không thêm thân với mình, chớ nó cũng biết chữi. Sở dĩ, người ta

không thêm chữi xéo vì người ta không thích, không cảm hứng. Thế thôi. Và, khi những vua chữi bới ngh...

ngoi, con nhà Điều Kinh mặc sức tung hoành, múa gây vườn hoang. Nó tưởng nó hách lăm. Thì kệ bố nó. Không ai thêm ghen tị mí nó hay dạy dỗ nó. Nó tự Cây sinh tử phù vào máu nó rồi đó.

Nhật báo Dương Thai chữi mỗi ngày một bản thì mất vệ sinh. Nhân viên Sở Đồ Thùng đã cảnh cáo nhiều lần. Cuối cùng Ty vệ sinh Đô Thành biên phạt và đòi tòa. Người ta, dẫu có cái quyền bất khả xâm phạm thì cũng chỉ bất khả xâm phạm... tư tưởng, lập trường chính trị thôi. Chữ đi móc túi hay ăn mặc dâm ô và ở bẩn, phú lít vẫn xúc về bót, nhân viên kiểm tục vẫn thộp và sờ vệ sinh vẫn dè ra xịt DDT. Vậy lưu ý quý vị được hưởng cái quyền bất khả xâm phạm. Chớ có xỉ phé, chọi gà lâu và tán vợ người khác rồi dờ cái chiếu bài bất khả xâm phạm ra mà trốn tội.

(Kỳ sau tiếp)

TRONG HỒNG ÒÀI LÀNG

MỒ BÁO rêu rao

(Mồ này cả tiếng lại dài hoi
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyên động khắp đời noi)

Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Trình bà con làng nước hay:

ÔNG GIÁP VĂN THẬP, ÔNG NÊN VỚI
«VẤN ĐỀ» VỪA TẦM TAY ÔNG
THÌ HƠN

Ông Giáp Văn Thập nổi danh từ ngày ông đắc cử vào Hội Đồng Đô Thành. Và từ đó, ông đắc cử vào quốc hội lập hiến để đi doang quốc hội lập pháp. Nhưng ông thật sự nổi tiếng vì ông là chủ trường dạy lái xe tu bin với những phát ăn thua đủ mí lý Sở Kiểm Soát Xe Tự Động của bộ Giao Thông Công Chánh. Mới đây, ông Giáp Văn Mười lại bớp còi cái xe EJ 0000 của ông thật ồn ào, nhức óc. Ông vẫn chỉ biết tổ nhân viên bộ Giao Thông Công Chánh và... dân biểu. Người ta bảo ông cay cú hai khoản này,

Chắc chắn, Sở Kiểm soát xe Tự Động đã không... ngán ông và quốc hội thì hết duyên cùng ông ! Một nhà thời hài ở đây luận về bốn con số Zero của cái bảng số xe díp của ông như thế này :

- Số không tượng trưng cho cái thùng rỗng. C'est le tonneau vide qui sonne !
- Số không tượng trưng cho cái loa kèn cao su tròn của chiếc xe min nóp xăng cà cộ bốp toe toe toe toe.
- Số không tượng trưng cho sự vô tích sự.
- Số không tượng trưng cho không hiểu ất giáp gì dù ông là họ Giáp.

Bốn con số không là một định mệnh mà thượng đế đã an bài cho ông Giáp Văn Thập Ông càng hung hăng, bốn con số không càng tròn và lớn. Ấy, chỉ vì ông đã cố rướn người năm «vấn đề» không thuộc phạm vi của một nghị viên Đô Thành. Quyền hạn tranh đấu của nghị viên đô thành không được lấn sang Gia Định. Lấn sang Hội Đồng Tỉnh Gia Định sẽ phạng bỏ bu. Hòa bình, chiến tranh

đã có lương viện quốc hội lo, cóc cần mấy ngoe nghị viên. Nhưng mấy ngoe này cứ phom phom lo chuyện hòa bình, chiến tranh, nội các và đòi đổi chất với cả thủ tướng ! Thối không người nời. Hãy lo hốt rác hay cò vô hốt rác đi ! Ngã ba Kỳ Đồng — Trương Minh Giảng có núi rác to bằng cái trụ sở Hội Đồng Đô Thành đó, tới mà xem. Hãy lo ngăn chặn cướp bóc đường xây ra ở Đô Thành đi ! Nên năm, với «vấn đề» ở gần tay mình thì bợn, bớ ông Giáp Văn Thập và các ông nghị viên Hội Đồng Đô Thành.

SÁU CÂU VỌNG CỎ SẼ THAY
CHO TIẾNG SÁO VÕ THÀNH MINH

Mười lăm năm trước, thân phận VN được đặt lên bàn mổ Genève. Một người Giao Chi tên là Võ Thành Minh sợ những bàn tay lông lá của Cộng Sản và Thực dân cưa cắt mình mây Mẹ mình đau, nên phải dùng tiếng dịch bị thiết, đêm ngày thối dưới lều vải, hy vọng bọn khốn nạn cầm được, cưa cắt đỡ đau. Nhưng bọn khốn nạn cắt đôi thân phận Việt Nam không cần đánh thuốc mê, Đẻ người Võ thành Minh chìm trong quên lãng dù có được phù thủy Hồ Hữu Tường vẩy nước phép !

Mười lăm năm sau, thân phận Việt Nam lại được đặt lên bàn mổ Paris. Đúng dịp này, hai gánh hát cải lương sắp sang Paris. Ông Tôn-T-Thiện, cựu Tổng trưởng Thông tin sang trước để giàn xếp nơi ăn, chốn ở và rạp cho hai đoàn hát, Mồ Báo sức nhớ tiếng dịch của Võ thành Minh ngày xưa. Phải chăng người ta muốn dùng vọng cỏ để ru ngủ bọn vong lán Việt cộng ? Hay lắm, nếu như ý nghĩ của Mồ Báo đúng. Vọng cỏ nó ai oán, nào nề lăm cơ. Thất nghiệp, đứng trú mưa dưới hiên nhà thiên hạ vào buổi chiều, nghe sáu câu vọng cỏ có thể... muốn chết được. Mồ Báo hy vọng bọn Vem Nam Bắc ở Paris sẽ được nghe Thanh Nga, Bạch Tuyết hát vọng cỏ. Cam đoan chúng nó sẽ quên Đác và Đàng của chúng. Vọng cỏ nó có tác dụng ghê gớm. Ở đâu nó có, ở đấy chỉ biết rên rỉ, than ôi !

NÊN SƠN ĐÔNG MÃI VÕ CÓ MÔI
PHÁT TRIỂN VÀ ĐƯỢC ĐẮT
Một ty chiêu hồi nọ, được «khẩn thị»

của ông tỉnh trưởng đã đăng trên các nhật báo màu quảng cáo kêu gọi các ban sơn đông mãi vô cộng tác. Chưa biết nền sơn đông mãi vô sẽ giúp ích lợi gì cho nền chiêu hồi tỉnh nọ, Nhưng cái sự chiêu hồi «chiêu hồi» sơn đông mãi vô khiến Mồ Báo suy nghĩ. Từ lâu, mọi người đều tỏ vẻ khinh bỉ sơn đông mãi vô. Thậm chí, mới đây, đề quạt một số dân biểu lem nhem, một tờ báo nọ cũng lôi sơn đông mãi vô ra bị thử ! Nay sơn đông mãi vô được... phục vị chăng ? Song Mồ Báo nghĩ, dịp Tết là dịp của sơn đông mãi vô cộng tác với bạn bè hàng xóm, với các quán hàng quanh chợ Bến Thành. Những nơi đó, người Sơn Đông mãi vô tự do phô diễn nghệ thuật, khỏi bị kiểm duyệt ngôn ngữ hay mãi theo... chỉ thị. Lại mãi vô ngày nào, lĩnh lương ngày ấy. Lĩnh lương nhà nước vừa lâu vừa kèn càng thủ tục. Nội cái vụ ký tên, biên số thể căn cước, ngày cấp đã mệt phờ ông cụ rồi. Văn nghệ, hình như, không có duyên với nhà nước. Hóa cho nên thơ văn nhà nước chỉ là những câu về hạng bét. Và Mồ Báo sợ ngay cả Sơn Đông mãi vô cũng sẽ chê.

GIẤC MƠ CỦA ĐÁ

Mùa xuân này, bạn đọc cần phải có một giấc mơ Nhưng mơ gì ? Mọi giấc mơ đều trở thành ước lệ. Nhất là mơ hòa bình. Mồ Báo ân cần khuyên bạn nên mơ một giấc mơ thật lạ : Mơ một «Giấc Mơ Của Đá». Nhà văn Nguyễn Mạnh Côn, tác giả «Tinh Cao Thượng» mà Con Ông đã long trọng giới thiệu cùng bạn đọc hồi trước, sẽ dẫn các bạn vào «Giấc Mơ Của Đá». Một truyện dài xứng đáng với nghĩa của tác phẩm không thể thiếu sót trong tủ sách bạn đọc. Đọc tuần báo Con Ông đề xá xá bấp mọi ấn ức Đồng ý. Nhưng đọc những tác phẩm giá trị do Con Ông giới thiệu đề thường thức văn chương thuần túy. Con Ông rất thận trọng trong việc giới thiệu sách. Bạn đọc có thể tin được. Những sách nhằm nhí, đừng hòng Con Ông giới thiệu, dù có tặng thêm bạc. Vậy bạn đọc hãy nhớ mua «Giấc Mơ Của Đá» của nhà văn Nguyễn Mạnh Côn.

Trình bà con làng nước hay.
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐỒNG ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cỏ

Giám đốc chính trị Ma Cạo

lột mặt nạ ông thủ tướng cũ lần, đồ ợc, lảng nhách... xứ người

Xin can quý hải nội chur quân từ sau khi đọc xong cái tựa trên, đừng có giựt mình. Bài này, Noc Độc quyết lột mặt nạ của một ông Thủ Tướng đồ ợc. Đúng như vậy. Nhưng thông thả, cứ từ từ, đầu có đây, đừng nòn nóng. Chủ nhiệm Minh Võ đọc đến đây cũng dừng vội sợ. Yên trí, báo không bị đóng cửa vì bài này đâu. Mặc dầu là lột mặt nạ một ông Thủ tướng. Đã bảo yên trí mà. Đây, đã bảo đừng hồi hộp. Thưa quý vị, quý vị thử nhìn mặt chủ nhiệm Minh Võ xem, đã đồ chót như da gà chọi chưa. Đó là triệu chứng hẳn đang sợ đấy. Kể từ khi Con Ong bị gậy 50 ngày, hẳn có tạt lả lảm. Hề nghe thấy nói gần nói xa các ông là hẳn sợ. Đến nỗi, con hẳn đọc truyện Tàu, đến đoạn các quan lớn rêu chức tước của nhau ra mà chửi, mặc dầu đang ngủ, hẳn choàng dậy, bắt con xé đi, đốt gắp, sợ xui! Bây giờ đọc cái tựa "lột mặt nạ Thủ Tướng" hẳn rét là cái chắc.

Đùa tí ti đã cuống lên, làm như trên thế giới này chỉ có một ông Thủ Tướng. Xin thưa: "Con" lột mặt nạ của ông Thủ Tướng mới tận bên xứ Gia Nã Đại đi ả! Số là cái ông Thủ Tướng Pierre Elliot Trudeau bên Gia Nã Đại, đúng là tuổi trẻ tài cao làm đến chức Tề Tướng mà vẫn chưa vợ. Trước đây, có đứa đã gán ghép ông ta với nguyên quốc mẫu Jacqueline Kennedy, nhưng không thành. Chắc ông ta chê gái "nạ giồng".

Dù làm Thủ Tướng, khi người ta chưa có vợ, người ta vẫn có quyền "phát phơ". Thủ Tướng, hay thăng cu bố dĩ, thì cũng là người, đầu phải thánh, hay nhà tu, mà bắt người ta kiêng dè tam khoái. Ngay nhà tu cũng còn đang tranh đấu để được hưởng cái khoản đó, huống chi người thường. Cho nên, hôm mới đây, trong thời gian tham dự Hội nghị các Thủ Tướng thuộc khối liên hiệp Anh ở Luân Đôn, Ông Trudeau đã luôn luôn cặp kè với các cô nương nồn nã thơm phức, chịu chơi y như cựu Thủ Tướng Tony của Đại Ngu ta vậy.

Mấy thằng nhà báo Anh và Gia Nã Đại thấy ông Thủ Tướng chịu chơi quá, bèn kiểm các cô gái cặp kè với Thủ Tướng, để "phòng vấn" xem khi tạm bỏ cái bộ y phục Thủ Tướng ông Thủ Tướng mần ăn ra sao, có khéo tay, và mắt tay không? Các cô nương này bèn òn òn mết với Thủ Tướng ông Thủ Tướng bèn tổ chức một cuộc họp báo, "tên lợp" mấy thằng nhà báo mũi lõ rắng:

— Tôi không hiểu tại sao các ông nghĩ rằng phạm vi nghề nghiệp của các ông là tọc mạch vào đời tư của người ta?

Ông Thủ Tướng còn nói thêm:
— Nếu nhà báo có quyền điều cợt đời sống tư của Thủ Tướng,

thì Thủ Tướng cũng sẽ có quyền tọc mạch đời tư của nhà báo

Việc này sẽ đưa đến vấn đề làm hồ sơ của từng kỷ gia, và nhà nước có quyền chất vấn các phụ nữ đi với họ. Tôi đâu có dám hỏi về cách thức các ông đối xử với vợ các ông như thế nào?

Kết luận, ông Thủ Tướng đã chê báo chí Anh nhỏ mọn,

Mới nghe, quấy luận của ông Thủ Tướng Gia Nã Đại có vẻ hữu lý. Nhưng nghĩ kỹ, sẽ thấy ông Thủ Tướng đồ ợc. Ông chê nhà báo Anh nhỏ nhen. Nhưng làm Thủ Tướng mà dighanh ty với nhà báo, mới là nhỏ nhen. Ông bảo "nếu nhà báo tọc mạch đời tư của Thủ Tướng. Thì Thủ Tướng cũng tọc mạch đời tư nhà báo". Nhà báo đâu có ngang hàng với Thủ Tướng mà đời "có đi có lại". Một khi làm lớn, thì cả cuộc đời đã biến thành của công, không có quyền có "đời tư" nữa. Một thằng dân ngu cu đen có thể đánh vợ, chim gái, cù lẩn, được. Nhưng một ông lớn mà như vậy thì kỳ lắm. Không thể mang hai chữ "đời tư" ra mà bịt mắt thiên hạ. Làm việc công, ở nhà công, đi xe công, ăn của công, mà nói chuyện "đời tư" sao được. Đã thuộc về "công", thì nhà báo có quyền tọc mạch. Còn mấy thằng nhà báo, cái gì nó

cũng "tư" hết, nên không ai được tọc mạch tới. Lỡ các ông lớn ăm của nhà nước nuôi cả đàn mèo rồi cũng bảo "đời tư" sao được.

Trong lãnh vực văn nghệ cũng vậy. Một nghệ sĩ, còn vô danh tiều tụy, dù đời tư bê bối thế nào cũng được. Nhưng khi đã nổi danh, đã trở thành "nhân vật của công chúng", thì không được bê bối nữa.

Một thí dụ sốt dẻo: Nữ danh ca thế giới Maria Callas, trước đây là "mèo ruột" của nhà tỉ phú Aristotle Onassis. Năm ngoái, ông Onassis lấy bà qua phụ Jacqueline Kennedy. Nhưng gần đây, ông này vẫn tìm cách lui tới thăm mèo cũ Callas đang ngụ tại Ba Lê. Báo "Paris Presse" thuật rằng Callas đã thăng thân từ chối sự thăm viếng của Onassis: "Cô ta đã rất ngay thẳng, cho ông Onassis hiểu rõ địa vị của cô là một danh ca có tiếng tăm trên thế giới, không thể cho phép có đề xảy ra những chuyện mờ ám trong cuộc đời tư".

Một danh ca mà còn biết giữ gìn như vậy, trong khi ông Thủ Tướng Gia Nã Đại chẳng những không biết giữ gìn, còn dờ dờ nguy hiểm.

Đúng là một Thủ Tướng cũ lẩn.

N.Đ.

hai món quà Con Ong kính tặng tân Tổng thống Richard Nixon

Nhờ ông già Bunker chuyên giao.

Đáng lẽ hai món quà này gửi tặng ông già Bunker mới hợp thời. Nhưng ông Bunker đầu sao cũng là người cũ. Người cũ thì tặng quà làm cái quái gì.

Nhân dịp Tổng Thống Nixon lên ngôi ngày 20-1, bọn Con-Ong nghèo nỏ dĩt, chả có quà gì đáng giá. Lại là một bọn chuyên vắng tục chửi bậy, không biết viết lời chúc mừng cho hay ho hấp dẫn. Nên có hai món quà sau, nhất được trên nhật báo. Vậy gọi là có chút tặng ông, coi như món hàng ra mắt. Cả hai món quà sau đều được làm tại Sài Gòn ngày 17-1, tức là đúng ba ngày trước khi ông lên ngôi.

MÓN THỨ NHẤT: NGƯỜI RÚT XƯƠNG

SÀI GÒN: 2 giờ chiều ngày 17-2, một tai nạn rừng rợn làm thiệt hại một khách hành đã xảy ra tại góc đường Gia Long và Hai Bà Trưng Saigon, làm kẹt xe đến cả tiếng đồng hồ.

Nguyên vào giờ nói trên, ông Đỗ Văn Tư 40 tuổi (ngụ tại số 354 Phan Văn Trị) đi làm về thả bộ trên đường Hai Bà Trưng vừa đến góc đường này và đường Gia

Long thì một chiếc quân xa Mỹ kéo phía sau chiếc rờ-mô-tơ chở nhíp cầu sắt trông rất nặng nề cũng vừa chav đến. Thình lình, chiếc cầu sắt tụt xuống đè ông Tư đập cả mình mây. Khi người ta vực nạn nhân lên định cứu cấp thì ông đã tắt thở. Sau đó, thì thể nạn nhân đưa thẳng vào nhà xác.

MÓN THỨ HAI: NGƯỜI BAO TỬ

GIA ĐỊNH: Hồi sáng 17-1 Ông Lưu Văn C, ngụ tại quận tám chở người quen tên Lâm thị Duyên 30 tuổi, có bầu, từ Saigon về Bến Lức bằng xe Honda SS 50, khi đến gần ranh Gia Định Long An, bất thần có đoàn xe của hãng thầu Mỹ Philco Ford chạy ép ông, khiến chiếc xe Honda leo đống đá sát lể, kết quả bà

Duyên ngồi sau té văng ra lộ, đoàn xe vận tải ùn ùn trôi tới, cán nạn nhân dẹp lẹp, lòi cả hài nhi ra ngoài, trông thật thảm thương. Sau khi gây tai nạn, đoàn công voa trực chỉ Mỹ Tho, nhưng gặp xe tuần cảnh hỗn hợp của Cảnh Sát Long An rượt theo bắt được.

Hai món quà trên chắc khó đến tận tay Tân Tổng Thống. Nhưng đầu sao cũng tổ được tám lòng thành của tụi tụi,

XÉP BÀN GHÉ MÀ KHÔNG XONG CÒN MONG CHI VIỆC KHÁC

Trọng vụ khai thông hòa đàm, có một sự cười ra nước mắt như sau:

Vì ông Johnson quá bần xuếch, về vườn đến nơi mà chưa nhìn thấy hòa đàm nhúc nhích, nên đã tự ý đại diện VNCH đề thỏa thuận với BV về hình thù cái bàn họp. Trong khi ấy, nhà ngoại trưởng "vua thắng lợi" ở Saigon, hình như vẫn chưa biết gì cả. Đến khi biết

hội nghị đã khai không, Cụ Ngoại nhà ta bèn tổ chức một cuộc họp báo khẩn cấp. Sau đó còn cần thận tổ chức thêm một cuộc họp báo "cò mồi" tại đài truyền hình VN. Khi Cụ Ngoại loan báo về hình thù cái bàn, chuyên viên của cụ lấy phấn vẽ lên bảng đang hoàng, cứ y như một nhà giáo... mới vô nghề. Theo hình vẽ được trình bày, thì hai bàn dài được xếp theo chiều dọc (cạnh dài về phía bàn tròn)

hai bên bàn tròn. Cách xếp này được truyền qua làn sóng Ti Vi cho bàn dân thiên hạ coi.

Nhưng sau mới biết, cách xếp đặt đó... sai với thỏa hiệp tại Ba Lê. Thì ra, tuy đứng đầu ngành Ngoại Giao, và tuy VNCH đóng "vai trò chính" nhưng quan ngoại cóc biết gì cả. Vừa mới nhận được tin sơ khởi từ Balé, quan bên cho vẽ kiểu bàn và cách xếp đặt, cư tưởng là đúng, ai ngờ nó sai!

Cách đây vài tuần, Tổng Thống long trọng tuyên bố: chúng ta có thể mất nước chỉ vì hình thù cái bàn. Một việc quan trọng có thể mất nước, mà quan Thượng ú - ú cạc - cạc như vậy, không hiểu trong tương lai, khi hòa đàm chạy vu vù, quan sẽ xoay xử ra sao?

Phải chăng chỉ cần lập đi lập lại hai chữ "thắng lợi" rồi đương nhiên có thắng lợi.

bọn mũi lõ, ba que xỏ lá đều cẳng mắt dạy ghê quá

Trong số báo Paris Match số 1025 ngày 28-12 có đăng mấy tấm hình Đệ nhị phu nhân của VN mạc y phục Tây Phương rất đẹp. Dự luận Saigon xôn xao, mấy thằng nhà báo tha hồ bàn ra tán vào.

Cuối cùng ngày 17-1 vừa qua, văn phòng Phủ Phó Tổng Thống ra thông cáo cho biết. Mấy bộ áo đồ phu nhân thứ nhì mặc chụp hình là đồ của mấy thằng, hay mấy con nhà báo

bên Tây đem đến, mới phu nhân mặc vào, chụp hình, rồi đem về. Nội dung thông cáo còn cho biết trong thời gian ở bên Tây, Phu nhân thứ nhì luôn luôn mặc Việt phục. Đồ đầm-là của Tây mang đến, mặc một tí, rồi cởi ra, đem về liền.

Người văn báo bọn Tây là con vật hai chân lịch sự nhất thế giới. Nhất là đối với đàn bà con gái. Ấy thế mà trong vụ đối xử với

Phu nhân thứ nhì, chúng đã tỏ ra bất lịch sự, và đều cẳng nhứt thế giới.

Giả tí, chúng mang quần áo đến, mới phu nhân mặc, chụp hình, rồi biểu luôn, thì còn đỡ. Đàng này, chúng mang đồ đến, rồi mang đồ về, thế là chúng đều, chúng khốn nạn. Đệ nhị phu nhân của VNCH, đầu phải người mẫu, mà chúng dám mang đồ đến cho mặc, rồi lại mang đi.

Bọn Con Ong sắp cử phái viên đi Tây. Phái viên sẽ mang theo mấy bộ Việt phục phụ nữ, sang mời Bà De Gaulle mặc, để chụp hình về đăng báo, rồi bắt cởi ra mang đi liền. Nếu bọn Tây mà mặc lura bọn Con Ong, thì chẳng những chúng đều, bất lịch sự mà còn ngậy thơ như con nít.

VÌ SAO SÁNG ĐANG LÊN DÁM TUYÊN BỐ KHÁC MÍ ÔNG RÂU KÉM

Nhà Nghị sĩ Nguyễn gia Hiến, Nghị sĩ đang lên của nền dân cử Đại Ngu, vừa tuyên bố xanh rờn về MTGPMN như sau: "Cái MTGPMN theo tôi thì chỉ có chiêu hồi, nếu không về thì giết hết đi chứ không có cái lối sẽ nói chuyện với chúng như Phó TT Nguyễn Cao Kỳ nghĩ".

Nhà Nghị sĩ Hiến, vốn nên danh nên phận nhờ cái lực lượng ĐBK, 1 lực lượng hình như chưa bao giờ bất đồng ý kiến với Phó Tổng Thống, nên được PTT rất thương. Trước đây, nhà NS này có lần tuyên bố nếu Mỹ "giờ chúng" ở VN, ông sẽ lập chiến khu để chống lại. Khiến TT Johnson khiếp quá, đem quân ăn ngày quên ngủ. Có người hỏi nhà Nghị sĩ nếu lập chiến khu chống Mỹ thì sẽ ăn bằng cái gì, và chống bằng cái gì?

Nhà Nghị sĩ trả lời là vẫn ăn gạo viện trợ với thịt đông lạnh và chống bằng... pháo nổ thay súng, cả Mỹ lẫn VC sẽ khiếp mà chạy.

Bây giờ, Nhà Nghị sĩ lại dám chống cả phó Tổng Thống Kỳ. coi như là bành dật!

từ cụ tổng đến cụ ngoại

Trong buổi họp báo khẩn cấp tối 16-1-69, đề loan báo tin hòa đàm Balé đã được khai thông, khi có ký giả hỏi về thể thức phát biểu tại hội nghị, Ngoại Trưởng Thành đáp: "Thể thức thảo luận là thể thức song phương, do đó BV hay MTGP hỏi, VNCH vẫn trả lời, vì coi họ như 1 phần tử của phe bên kia, mặc dầu họ xưng là gì đi nữa, cũng mặc họ".

Cứ theo tinh thần câu trả lời kể trên của Cụ Ngoại, MTGPMN có tự ý xưng danh, ta vẫn trả lời vẫn đối thoại với họ, mà không có phản ứng gì cả. Nên nhớ, cho đến phút này, VNCH vẫn nhắc đi nhắc lại là sẽ giữ vững lập trường, cương quyết không đối thoại ngang hàng với MTGP. Nhưng nếu họ xưng danh mà nói chuyện với ta, và ta cũng cứ tỉnh bơ đáp lại, thì là nói chuyện với cái gì đây?

Chắc mọi người còn nhớ, cách đây chừng trên một tháng, tại rừng Chí Linh, Tổng Thống Thiệu đã tuyên bố: "Tại bàn hội

(xem tiếp trang 5)

TRƯỜNG TIỂU HỌC CÔNG ĐỒNG 1 THỰC TẾ THỂ THAM..

Ai cũng biết dân số ở đô thành thực sự gia tăng đến mức độ «khủng khiếp» từ sau khi tiếng súng bắt đầu nổ ở nông thôn. Người dân ở các vùng bất an ninh đã đổ xô về Thủ đô để tìm cái sống, đầu là cái sống chui lẩn thiếu thốn, có đôi khi ngặt nghèo.

Mỗi một gia đình tản cư lên Saigon có ít nưả cũng vài 3 đứa con. Làm cha mẹ ai cũng muốn cho con mình được học hành với hy vọng chúng nó sẽ trở thành người hữu dụng sau này. Hoặc thực tế hơn, người ta cho con đi học để 5, 7 năm sau kiếm được mảnh bằng nhỏ nhỏ hầu đưa vào đó mà tìm miếng cơm manh áo.

Chính vì vậy mà trường học của nhà nước không đủ chỗ chứa học trò, nói chung, nói riêng về trường tiểu học. Vì không đủ chỗ chứa học trò nên người nhà nước mới nghĩ tạm một giải pháp chia lớp học ra làm 2 hoặc 3. Thay vì những năm trước học sinh học mỗi ngày 2 buổi, thời này học sinh học một ngày 3 hoặc 4 tiếng đồng hồ.

Cái sự chia lớp cho học sinh có chỗ học sinh này cho thấy sự thể thâm bất đầu lộ dạng. Em nào học buổi sáng còn đỡ nhờ buổi sáng mát trời và không khí cũng chưa lấy gì làm oi bức lắm. Chỉ tội cho các em học buổi trưa và

buổi chiều. Không khí ở Saigon về buổi trưa và chiều thật chẳng gì một lò lửa. Ngoài trời nắng như đổ lửa lên đầu, đa số lớp học lại thiếu kém các nhu cầu cần thiết như quạt chẳng hạn. do đó mà học sinh đã phải ngồi học trong một trạng thái mệt mỏi, toát mồ hôi.

Trẻ con lên 5, 7, 10 tuổi làm gì có ý chí để chịu đựng những « thử thách » quá sức ấy. Cho nên kết quả đạt được ở nhà trường thật ít ỏi, nếu không muốn nói là gần như chẳng có gì.

Hơn nữa vì phải học buổi trưa mà các em bỏ hẳn bữa ăn cần thiết trong một ngày. Một cộng với đói tạo cho các em một vẻ phờ phạc trông thấy. Một ngày, 10 còn chịu nổi nhưng với tháng rộng năm dài, các em sẽ bị đau yếu là cái chắc. Vì nhà nghèo bị đau yếu mất sức không có gì tâm bổ, như vậy trong việc đi tìm tương lai của các em thật ra chỉ là một chuyến đi tìm sự tàn phá của cơ thể bởi những bệnh hiểm nghèo.

Hãy tới trước các trường tiểu học công lập buổi trưa- vào khoảng 1 giờ các vị sẽ thấy các em đang bị hành phạt như thế nào.

Nhà nghèo làm gì có phương tiện di chuyển, các em phải đi bộ từ nhà đến trường ít nưả cũng

5, 700 thước hay một cây số. Đói, khát, mệt rồi phải đi dưới nắng, hỏi làm sao các em chịu nổi.

Về mặt thể xác nó đã như vậy rồi. Còn về mặt tinh thần nó lại càng thể thảm hơn.

Hẳn quý vị cũng đồng ý rằng các trường tiểu học là nơi đào luyện tinh thần cho các em nhiều hơn. Bởi các em đang ở bước đầu của học vấn, nhà trường ngoài việc dạy chữ còn tạo cho các em có tư tưởng hiếu học, sự lợi ích của sự học và luôn cả việc dạy cho chúng biết những điều mà cha mẹ của chúng vì bận mưu sinh không có thì giờ dạy chúng.

Thế nhưng sự thật đáng lẽ phải có đó đã không được chú trọng đúng mức. Trẻ em ở bậc tiểu học chỉ được đơn giản nhồi vào óc một số bài vở lòng. Chúng chỉ có việc học thuộc lòng một số bài vở soạn sẵn về các môn thường thức sử địa v.v.

Dạy chúng về lịch sử Bà Trưng Bà Triệu, nhà trường cho chúng bài học rồi học thuộc lòng rồi trả bài chứ không gọi cho chúng ý thức vì sao phải học sử nói về Bà Trưng Triệu.

Người ta bảo chúng rằng hai Bà chống xâm lăng. Vàng. Đứng. Nhưng chống xâm lăng là cái gì. Chúng làm sao hiểu được.

Kỳ sau nói tiếp

chi bức thơm không bức thối, Bó đũa nào nói dối nhất thủ

Có lẽ chưa bao giờ cướp bóc hoành hành dữ tợn như bây giờ. Không ngày nào là không có đám ba đảm. Có khi những đám cướp lớn xảy ra giữa ban ngày, giữa đường phố đông đúc.

Người ta đồn là Thủ tướng không có thì giờ đọc báo, nhưng không phải vì thế mà ông không biết nạn cướp bóc đang làm mưa làm gió. Bằng chứng hiển nhiên là Thủ Tướng vừa ra một bưu

TỪ CỤ TÔNG ĐẾN... (tiếp theo)

ngự, nếu có người tự xưng là MTGP, thì ta sẽ bảo họ im mồm ở đây không có mặt trận nào cả..

Như vậy lời tuyên bố của Ngoại trưởng đã khác với lời tuyên bố của Tổng Thống. Cách đây ít lâu, nhân đề cập tới một lời chữ bởi VNCH của Bộ Trưởng Clifford, Ngoại trưởng Thành có nói là một Bộ trưởng không thể tuyên bố khác với lập trường của Tổng Thống. Nay chính Ngoại trưởng làm như vậy.

Bây giờ tính sao đây ?

diệp nói rằng nếu các đặc khu trưởng, hoặc Trưởng ty Cảnh sát nếu đề thường xảy ra các vụ ám sát, cướp bóc trong quần hạt, thì sẽ bị mấn g mò, tống đi xa, hoặc cho về dưới gà cho vợ, vì lý do.. bất lực.

Bưu diệp còn nói thêm là trong trường hợp thủ phạm là quân nhân hay nhân viên công lực phạm pháp vô trang, thì cấp chỉ huy gần nhất sẽ bị khiển trách.

Bưu diệp kể trên quá hợp thời, nên chỉ còn cách «bức thơm» Thủ Tướng.

NHÌ VÌ

Tuần rồi, cảnh sát quận Năm đã bắt được một vụ thật ngoạn mục. Một bọn cướp gồm nhiều quân nhân đào ngũ và cảnh sát đào nhiệm. bần sắc phục và vô trang đang hoành đã « ăn » tới 200 lượng vàng tại một tiệm vàng ở quận ba, ngay giữa thanh thiên

nửa triệu bố bao nhiêu con ?

Nữ văn sĩ Pearl Buck, người được giải Nobel văn chương mấy chục năm nay (xin chú ý làm với giải Nó Ben Ma Ni) đã dùng tiền thường, không phải để mua xe hơi và mua đồn, mà lập một viện bảo trợ các thiếu nhi Mỹ lai ở ngoại quốc.

Viện Pearl Buck mới làm một cuộc điều tra cho biết chín mươi phần trăm trẻ em Lai Mỹ—Thái đang sống trong tình trạng khó khăn, trước một tương lai đen ngòm.. như cột nhà cháy.

Kết quả điều tra còn cho biết 70 phần trăm Me Mỹ ở Thái đang làm nghề bán « Bar ». Số còn lại thì thất nghiệp.

Nên nhớ là ở Thái hiện không có chiến tranh, và số lính Mỹ bên đó chỉ chừng mấy chục ngàn, không thấm vào đâu với trên nửa triệu người ở VN. Ít «bố» như vậy, mà con lai còn khổ như thế.

bach nhật. Ăn hàng xong. chạy về quận năm. Cảnh sát quận năm đã vớ được, và « lẩn » ra manh mối biết bao vụ cướp bóc to lớn khác.

Hoan hô cảnh sát quận năm một phát.

VĂN THƠM

Phủ Thủ Tướng vừa làm một việc thơm phức khác. là ra lệnh cho các viên chức chánh quyền địa phương như Tỉnh Trưởng, Thị Trường v.v... yêu cầu đừng làm phiền toái dân chúng vào dịp cuối năm, như giới thiệu các đoàn thể hoặc cơ quan tới các công trường kỹ nghệ gia bán báo, hoặc ăn lát phàm..

Thiết tưởng Phủ Thủ Tướng cũng nên nhắc thêm là không nên giới thiệu đi lấy vàng cáo để hối lộ một cách hợp pháp.

Ngoài ra, cũng nên cấm luôn tục lệ nhân viên đóng góp để đờp hít, hoặc tết các ông lớn bà lớn cỡ cậu lớn.

(người quân tử bịt mũi mà đọc)

Hạng trên nửa triệu bố «cây sâu cuộc bầm» suốt trong mấy năm qua chắc số con lai phải rất nhiều. Nhưng đã có ai lo cho số phận của chúng chưa ? Đã có ai tiên liệu số phận của chúng chưa ? Bây giờ, còn «bố». đầu sao cũng dựa dẫm được một phần. Nay mai bố xuống tàu về nước, mẹ chúngghét bán «bar», và hết hàng nhảu từ Pi Éch, rồi thế hệ con lai kia sẽ sống ra sao ?

nữ thập tam tra nắn như cam

Tòa mở màn, gồm có quan chánh án (dĩ nhiên) một bị cáo. tuy đã 45 tuổi, nhưng có vẻ còn oanh mắt, và nhanh tay nhanh chân lắm. Ba nhân chứng, một bà mẹ xồn xồn và hai cô con gái, một 15 và một 13 tuổi.

CHÁNH ÁN : Bị can bao nhiêu tuổi, làm nghề gì ?

BỊ CÁO : Thừa tòa, 45 tuổi, làm nghề bảo hiểm,

CHÁNH ÁN : Bốn lăm hay ba lăm ?

B. C : Dạ, bốn lăm !

C.A : Bốn lăm, sao có máu ba lăm ?

B.C : Dạ, tại tuổi con dê !

C.A : (Hỏi nhân chứng) . Nhân chứng cho tòa biết nội vụ xảy ra như thế nào ?

NGƯỜI MẸ : Thừa tòa, tối hôm đó, hai chị em cháu đi coi hát

về. Dạ., (quay về phía bị cáo) dạ. chính thằng già dê này đã tán tỉnh các cháu. Rồi còn theo về nhà, lên lầu, giữ concháu lớn tại cầu thang, nắn bóp thô tục y như thầy thuốc khám bệnh. Dạ thưa hai cháu mới có 15 và 13 tuổi.

C.A : Tại sao lại bảo thô tục như.. thầy thuốc khám bệnh ?

Cô Chị . Dạ, thô tục lắm ạ, Dạ cháu có lần đi khám bệnh rồi, dạ, y như vậy..

Cô Em : Dạ, thưa.. nhột lăm và ..đau lăm.

C.A (hỏi bị cáo) : Bị cáo có nhận đã làm những tội như lời khai của nhân chứng không ?

Bị Cáo : Dạ, Thừa tòa, vì lương tâm nghề nghiệp, vì làm nghề bảo hiểm, nên cần. biết đồ thật hay đồ giả, để định giá bảo hiểm. C.A : Ba tháng tù ở.

thế là xập tiệm

(tiếp theo)

Không rét không run sao được, người ta còn đang chóng mặt chóng mặt để cố phân biệt thế nào là thực tế thế nào là thực thể, cố gắng tin lời tuyên bố của PTT Kỳ là một chiến thuật, để tự trấn an, thì Tỏi Hót Và Nói oang oang cái miệng về tin bộn xộn đồ lập chánh phủ. Chúng nó làm ký gì mặc

bổ chúng nó chứ. Các ông nhà nước biết mí nhau thôi, tại sao lại loan truyền tùm lum tà la cứ như là tin ấy quan trọng như tin ông Ni-Xân lập chánh phủ vậy.

Hay là mấy ông nhà nước, ở cơ quan Tỏi Hót Và Nói muốn làm cái trò rung cây nhất khi : đẩy chúng nó có chánh phủ rồi đẩy chẳng nói chuyện với chúng nó sao được, chống chúng nó là bỏ bố.

Nếu vậy thì xập tiệm đến nơi rồi ối những ông có trách nhiệm ối !

DÂN BẢO PHANG

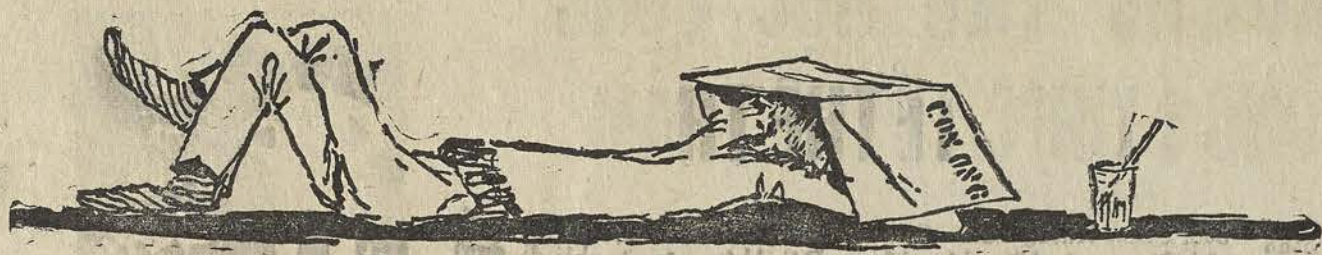
Giai phẩm CON ONG

TẾT CON GÀ

Cam đoan hay nhất trong rừng báo Xuân năm nay. Không mua được bạn sẽ xui cả năm và ra đường chỉ gặp... Thái Lan bản ấu.

Cả kẻ đẻ nông

CHÚNG TA ĐÃ NGỒI VÀO BÀN HỘI NGHỊ

Buổi tối hôm qua, tôi đã ngồi coi hết chương trình TV Giao-Chỉ. Đó cũng là 1 chuyện lạ. Từ ngày có đài T. Vi, ít khi nào tôi coi hết một chương trình. Bởi vì mục tiêu của đài T. Vi là thông tin, giải trí và giáo dục thì cả ba mục, đều không có một mục nào hấp dẫn nổi tôi. Thông tin thì chỉ toàn là những tin mà báo hàng ngày đã đăng nát hết rồi. Về giải trí thì «ông nhìn ông nhìn, ông ra đầu đình lại gặp ông Tùng Lâm. Ông nâng ông nâng, ông ra đầu làng lại gặp ông Phi Hoàn». Còn về giáo dục thì than ôi, tôi phải quát con tôi để chúng nó nhắm mắt lại, không cho nhìn ông Hoàng Long đang ôm bà Phương Anh, trong một mục giáo dục mà bộ Kinh tế dạy lũ gian thương. Bên có một sự nản quá. Nhất là những ngày gần đây, đài T. Vi Giao Chỉ mới tăng cường thêm một ông Văn Phụng. Nhìn thấy ông Văn Phụng và bà Châu Hà biểu diễn trò khi trên T. Vi thì những người có thiện chí xây dựng đến cách mấy, cũng đành phải bó tay chịu chết.

Nhưng thôi, trách móc mà làm gì... «Nhất âm, nhất trắc, giai do «tiền» định». Mà cái đài T. Vi Giao Chỉ ại tọa lạc ở bên cạnh sở thú. Năm khi sắp sửa qua, những chỗ cho con gà cất tiếng gáy. Mong rằng nơi đó sẽ hết trò khi, chỉ còn lại những con gà, gáy thật to, thật gần để đánh thức một lũ mơ ngủ đang triển miên trong một cơn ngủ mơ. Nhưng buồn một nỗi, hiện nay, xứ Giao Chỉ đang mắc nạn «kê mán». Sang năm con gà, không hiểu phen này gà có dớp được bạc không?...

Tôi lại nói về phát T. Vi Giao Chỉ tối hôm qua. Tôi ngồi coi hết chương trình, vì thấy cô xướng ngôn tuyên bố là vào giờ chót, ông ngoại Thành sẽ làm một màn phỏng vấn về hội nghị Ba Lê. Tôi không uống công chờ đợi, vì ông ngoại Thành đã loan một tin mà bao nhiêu người mong đợi: chúng ta đã ngồi vào bàn hội nghị.

Đã từ hai tháng nay, việc hình thể cái bàn là đầu đề cho cả thế giới bàn tán. Chúng ta đòi hỏi một nguyên tắc song phương trong khi Cộng Sản đòi hỏi một nguyên tắc tứ phương. Bây giờ thì tất cả đã giải quyết. Ông Ký giả Huyền Vũ hỏi một câu:

— Thưa ông ngoại trưởng, như vậy có thể coi là một thắng lợi của chúng ta không?

Ông ngoại trưởng Thành trả lời:

— Phải, đó là một thắng lợi!...

Đó là một thắng lợi! Tiếng đó như một tiếng reo vui. Thì trước hết, hãy thắng một trận nhỏ. Nhưng nếu huênh hoang vì thắng 1 trận nhỏ rồi để thua một trận lớn, thì thật là đau đớn và đáng buồn.

Từ trước tới nay, tôi vẫn sợ Cộng sản. Tại sao không dám nói là sợ kẻ thù. Nếu mà nói không sợ, để rồi cứ đánh nhau dằng dai, thắng không ra thắng, bại không ra bại rồi cuối cùng chẳng giải quyết được cái mẹ gì, thì chúng ta là kẻ không biết mình, không biết người. Phải nói là sợ, để đề cao cảnh giác tìm những sơ hở, sơ hở của địch thủ tung ra những đòn sát thủ để cho địch thủ tối tăm mặt mũi, thì mới kẻ là những con người biết chiến lược và chiến thuật.

Trong thời Tam Quốc, Tôn Quyền «uỳnh» nhau với Tào Tháo ở cửa sông Nhu Tu. Quyền thắng được vài ba trận, nhưng

vào gửi thư sang giảng hòa. Đãng sau lá thư còn viết thêm tám chữ: «Ông mà chưa chết tôi chưa được yên». Tào Tháo cũng vậy. Đánh với Mã Siêu ở cửa ai Đông Quan, thấy Mã Siêu dấn mấy trăm kỵ binh đi, điều lại như bay, khí thế hùng tráng, đã phải thờ dài, ném cái mũ sắt xuống đất mà than.

— Thắng bé họ Mã mà còn sống thì ta sợ rằng không có đất mà chôn.

Tôn Quyền và Tào Tháo, hai kẻ anh hùng thời Tam Quốc, một loại anh hùng áo vải, mà còn biết sợ kẻ thù. Tại sao chúng ta không dám nói là sợ Cộng sản?... Tôi thì tôi sợ thật sự. Mà sợ nhất là cái chiến thuật trường kỳ mai phục.

Lũ Cộng Sản rất ít khi nào mồn kết thúc một cuộc chiến trong một năm, hai năm. Phải đánh thật cù cưa, cù này, đánh kiểu tạt từ như nhai kẹo cao su. Vì rằng chiếm được nơi nào nhanh quá, nhân dân của chúng chưa thấm nhuần tư tưởng Cộng sản, có chiếm được cũng khó giữ. Vì vậy chúng dù có thể kết thúc một cuộc chiến nào sớm, cũng không muốn.

Đã từ lâu lắm, tôi được biết tới cái chiến thuật trường kỳ mai phục. Lũ Cộng sản tung người vào năm một vài người xuất sắc trong đám sinh viên sĩ quan hiện dịch. Và năm lấy khối học sinh sinh viên. Trong 20 năm, hay lâu hơn nữa cũng được, người sinh viên sĩ quan của chúng sẽ lên đến cấp Tướng, và có khi làm tới Tư lệnh cả quân đội. Còn đám sinh viên thế nào chẳng có người làm tới Tổng Trưởng, Thủ Tướng và biết đâu không làm tới Tổng Thống. Lúc đó thì chỉ còn trở một bàn tay là cái đất nước này sẽ bị nhuộm đỏ, rơi vào cái nô lệ Cộng sản đời đời kiếp kiếp, khó mà ngóc đầu lên được.

Cứ nghĩ đến cái chiến thuật trường kỳ mai phục là tôi thấy lạnh người. Nhiều đêm, tôi nằm suy nghĩ, mà nghĩ đến bạc vài ba sợi tóc, sợi lông, cũng không làm cách nào giải phá được. Những ngày đi công tác về những vùng quê heo lánh, tôi cũng đã thấy Cộng Sản đi rất nhiều tới lũ con nít, đầu óc còn trong trắng thơ ngây. Những bài hát, những bài vẽ, thật dễ nhớ, nhưng nếu cứ để lũ con con nít cho Cộng Sản giáo dục, thì chẳng mấy lúc mà lũ đó sẽ thành những đứa vác AK đi về tiếp thu thành phố. Tôi gật gù cái đầu. À, thì ra lại cái chiến thuật trường kỳ mai phục.

Một người bạn tôi, sau khi đã thất bại đến cực, phải thốt ra những câu chán nản:

— Chúng mình có đơn quá rồi... Nhìn thấy chúng nó «nuôi» nhau mà chịu không nổi. Mấy anh Cờ Hoa thì phải cần sự có mặt của những thắng Giải Phóng Miền Nam ở đây, thì sự có mặt của các anh ở đây mới có chính nghĩa là bảo vệ thế giới tự do. Còn những thắng Hà Nội thì lại cần sự có mặt của Cờ Hoa ở đây thì mới có cơ để xâm lăng Miền Nam, hô hào chống Mỹ cứu nước. Chỉ còn sót lại có chúng mình... Nhìn thấy những mưu kín quá hở của chúng nó, muốn hét lên vài tiếng cho nhẹ đi uất ức, mà sợ mắc phải bệnh điên...

Người bạn tôi đã quá bi quan... Cuộn chỉ rối thì phải gỡ từ từ. Làm gấp quá cuộn chỉ đã rối lại càng rối thêm. Cái thế chính trị của quê hương chúng ta đã nằm vào thế kẹt. Hãy nhìn thẳng vào từng sợi chỉ, kiểm cho ra đầu mối rồi gỡ. Chắc chắn sẽ thành công mà...

Khi bị kẻ thù bày mưu lập kế hãm hại chúng ta nằm được trong tay cái kẻ ấy, thì sự nguy hiểm cũng đã giảm đi được một nửa. Chứng cứ là ở hội nghị Ba Lê, chúng ta đã khác hẳn hội nghị Genève năm 1954. Nếu đừng có kéo dài, thì kẻ như chúng ta chiến thắng.

Từ xưa tới nay, chưa bao giờ Cộng sản thắng trận ở chiến trường. Sách vở của chúng ta giữ vững rồi điều đình. Đối lại với cái chiến thuật đó, chúng ta cần phải đánh mau, đánh mạnh. Trong mấy đợt tổng tấn công, chỉ vì Cộng sản đi ra ngoài sách vở, nên mới tước lấy thắng bại.

Chúng ta đã ngồi vào bàn hội nghị... Xin các ngài giảm bớt tối thiểu những buổi bàn cãi về vấn đề thủ tục. Hãy đi thẳng vào vấn đề. Một tuần lễ, hãy họp thật nhiều buổi. Càng kéo dài càng mắc bẫy Cộng sản, vì chúng nó là những kẻ rất giỏi chịu đựng để ăn sỏi...

oOo

Trong số này, tôi đã tỏ ra một con người quá khích. Vì rằng tôi nghĩ tới các chiến hữu của tôi, những người vô danh, nhưng là những người có công nhất trong những thắng lợi tại bàn Hội Nghị. Trong những tháng gần đây, tại Cộng Sản né tránh đụng độ với quân đội của nước Cờ Hoa. Chúng tôi đã gần như đơn thân chiến đấu. Trận dữ dội nhất vừa xảy ra là trận An Hòa, các anh Biệt động quân và Nhảy Dù đã áp đảo địch tới bờ... Đánh một mình thì cũng đánh chứ sợ gì? Chỉ sợ những ông lớn không chịu đựng được khắc khổ, chứ lính thì chịu khắc khổ đã quen rồi...

Một người lính tâm sự với tôi:

— Nếu tôi có một mái nhà cho gia đình ở có một cái chợ cho vợ tôi buôn bán, có một cái trường học cho con tôi có chỗ học hành và một qui chế đủ bảo đảm cho tương lai khi tôi giải ngũ thì cuộc chiến tranh ở trên đất này giải quyết xong đã lâu rồi.

Tôi xin ghi ý kiến ấy ra đây, mong ước của người lính thật nhỏ bé, xin các ông lớn hiện nay đang ngồi làm việc ở nơi bàn giấy đủ hình thể, hãy nghĩ đến dùm cho.

Chúng ta đã ngồi vào bàn hội nghị...

Chúng ta đã thắng được một trận đầu. Nhưng rồi cứ để cho chia rẽ, mục nát, tham nhũng và bất lực, ngự trị trên đất này, thì làm thế nào mà thắng được Cộng Sản...? Tìm cách hạ bệ những người đi cư, xa lánh CS, để cho một ông dân biểu Ba Tàu họ Lý dùng tiếng nói của ta làm tiếng nói dân tộc, thì thử hỏi, chúng ta làm sao giữ vững gốc khỏi lung lay.

Hòa đàm Balé chỉ là cái ngọn... Ổn định tình hình ở đây mới là cái gốc. Gốc mà đổ thì ngọn cũng tan rành. Nhưng dù cho ngọn có gãy đổ mà gốc vẫn vững, chúng ta vẫn còn hy vọng tạo lập lại thành một cây cò thụ, có cành lá xum xuê.

Loại bỏ những phần tử bất lực, khai trừ bớt loại sâu bọ vô ích, có hại cho quốc gia, nhờ đó, chúng ta mới có thể nắm được cái thắng lợi cuối cùng.

KHÔNG NÊN ĂN TẾT

Mười ba tháng của năm Mậu Thân khi khô sắp qua rồi. Nó mở đầu bằng một sự phản bội của kẻ địch. Mong rằng cuối năm nay sẽ không chấm dứt bằng sự phản bội của đồng minh. Tết đến thì tự nhiên trong lòng mọi người sẽ có một biến chuyển, một hy vọng. Có điều chắc chắn, dù các phái đoàn bên này, bên kia đã ngồi vào bàn nhưng chắc chắn Hòa Bình thì còn lâu mới tới được. Hanội kêu gọi tiếp tục đánh lớn. Miền Nam chuẩn bị chống phản công. Nói chung, cảnh trời đất chưa cho phép ta rung đùi nhấp chén rượu xuân, ngâm thơ cổ.

Nhìn xa hơn về cố đô Huế, cung điện điêu tàn. Chùa chiêng đồ nát chưa xây dựng. Nổi đau thương chưa hàn gán hết. Từ mong một tết cho cuối tháng giêng, nhà nào cũng sẽ có đám giỗ. Ôi! Cái giỗ đầu thế thảm, điều lại ấn tượng hãi hùng, chua xót. Tôi chắc rằng, đồng bào giàu sang ở chốn phủ hoa, đô thị này đã quên hết. Nhưng ở xứ Huế xa xôi kia, ngoài mấy cái đĩa hát rề rề của mấy thanh diêm văn nghệ vờ khốc để kiếm tiền bằng các bản nhạc lai căng, cảnh Huế vẫn còn ám ảnh bởi tóc tang và pian bệ. Những kẻ đã dùng dân Huế làm bàn đạp nay đã cao chạy xa bay hết. Bê bàng chua xót là chỗ đó. Cơm áo nhà cửa rất thiếu. Chỉ có mồ mả, khăn tang trắng lả thướt. Ngâm nghĩ, tình đời, tình đạo, mà chán.

Vượt qua mấy tình địa đầu, ta còn phải nhớ tới toàn thể nông thôn đã tan nát dưới cảnh lửa đạn. Bom từ trên trời rơi xuống. Mả tẩu, dao mác dưới hầm dâm lên.

Người nông dân VN khiếp hãi trước tiếng nổ; Xin đừng để cho họ phải vùng chạy khi nghe tiếng pháo. Đứng giữa cảnh hoang vu, toi tã ấy, các anh chị em chiến sĩ còn phải lao nhọc nhiều, khổ sở nhiều.

Đừng đùa dớn, giả dối trên sự nhọc nhằn hiện thực của họ. Toàn quốc hãy lấy một ngày đầu xuân để tưởng niệm những ai đã nằm xuống, đặc biệt là những người đã bỏ mình trong cuộc tấn công tết Mậu Thân. Tiếng chuông chùa, chuông giáo đường phải reo vui thồn thức. Vui vì hòa bình sắp đến nhưng bao hàm cái đau khổ của kẻ đã bỏ mình. Viết đến đây, tôi muốn quý vị đọc to lên bài "văn tế thập loại chúng sinh" của Nguyễn Du để cùng tưởng nhớ tới những ruột thịt.

Chỉ còn một tháng cuối nữa là sang năm Kỷ Dậu. Con gà vua Quang Trung đại thắng quân Thanh đã lên tiếng gáy. Hãy chờ phiên luy mà can đảm. Ngay từ bây giờ, mọi người hãy chuẩn bị cho một mùa xuân mới tái thiết giang sơn. Sự đồ võ đã qua dù sao cũng không lấy lại được. Điều cần thiết là ta đừng vui đùa trên sự đau khổ của người khác là đủ. Ba trăm sáu mươi lăm ngày sắp hết. Một năm mới sẽ khởi đầu. Biết đâu, đây cũng là ngày y chấm dứt của 20 năm chiến tranh phi lý. Một ngày kia mặt hồ sẽ lặng sóng. Bùn nhầy sẽ lặng xuống những chỗ cỏ hoa nở tung. Hãy nghĩ tới hình ảnh ấy cho lòng được nhẹ nhàng. Còn những ai tâm hồn còn chứa ngọn lửa thù thì họ sẽ tự đốt thân họ khi ngoại cảnh không còn gì để căm thù. Để đốt phá nữa.

TIẾT KIÊM

Còn ngồi ngày nào trên ghế "Ông Thủ", ông Già gân vẫn lo tiết kiệm cho ngân khố từng đồng. Thấy ông Già rán giữ tiền nong khỏi bị phí phạm mà thương: già. Tết, ông vội hạ lệnh cho ra một thông cáo khuyến các ông lớn chớ có ký giấy cho bọn chuyên môn đã tiền các cơ quan đoàn thể và tư nhân có máu mặt để bọn ấy kiếm cơ quang cáo báo tết cho đoàn thể mà làm tiền trắng trợn, như là vào Chợ lớn làm tiền chú Ba, cùng đi các hãng làm tiền mấy Ông Bà xuất nhập cảng.

Mấy ông dân biểu nữa: đồ này nghĩ hề, không phải đi họp ở nhà Hát, nếu là dân biểu các nước khác, chắc người ta phải về đơn vị, thăm dân cho biết sự tình. Nhưng ở Việt Nam, thăm dân chưa quan trọng bằng đi ngoại quốc, tiếng là để "gào lên" cho cả thế giới nghe rõ chính nghĩa của Miền Nam, nhưng thực, các ông ấy đi làm những gì, có ma nào biết. Chỉ biết, thì nh thoàng nhà đoàn ở phi cảng Tân Sơn Nhất lại khám phá ra vài ngàn tấm lịch cời trường, vài ba kiện hàng vô thừa nhận.

LÃNH TỰ : ÔNG LÀ AI ?

Ngày xưa, dọa con nít, người ta thường nói tới những ông Ba Bị Chín Quai Mười Hai con Mắt, hoặc những ông Quý Xứ, Chàng Tinh. Ngày nay, muốn dân Việt Nam sợ hết hồn, để làm: cứ dọa họ: "... coi chừng sắp có lãnh tụ anh minh, cứu nguy dân tộc ra đời đấy, là dân VN sợ đến vái cả ra quần. Vì, như trước đây, anh Hiếu Chân đã nhận xét trên một bài "Nói Hay Đừng" cứ mỗi lần, xứ này có lãnh tụ anh minh, Cứu Tinh dân tộc ra đời, là dân nghèo, chiếc xà lòn không còn mà mặc. Gần đây, một lũ "play boys" đóng vai lãnh tụ tập sự cũng đã mở Đại Hội, hăm dân này, rằng họ sẽ cứu nguy cho, khiến dân chúng đã một phen bỡ vĩa. Câu chuyện, may quá, đã chìm luôn, nhưng, cứu tinh này ngủ đi, thì lại có cứu tinh khác làm le thức dậy. Một Đại hội lại được triệu tập, hứa hẹn nhiều cứu tinh khủng khiếp.

Nói chuyện lãnh tụ anh minh, cứu tinh dân tộc, lại nhớ tới một vài bài thơ phác họa chân dung của một nhà lãnh tụ như sau:

- Bài thứ nhất do một quan Tòa kiêm thi sĩ là tác giả:
- "Sao đem thẳng ngọc mặt mày ngu
- "Bắt đóng vai VUA, tức thầy ù
- "Đi đứng ngơ nghe, gà mắc rận
- "Nói năng bập bẹ, chớ đương tru....
- Một ông Đốc Phủ liên họa vãn..
- "Vai Vua tưng kếp thẳng ngu
- "Xấu tướng thì thối lại mập ù
- "Bụng lớn, cân đai, mang xập xệ
- "Tiếng khàn: hát xướng khó tron tru..
- Cựu Đốc Trường Trần về thêm mấy nét:
- "Tình thế trót đưa phường lật lọng
- "Kính tôn ưỡng giữ lễ nghiêng dù
- Và kết thúc:
- Biết thân vô phúc đi cho rảnh
- "Gãy gế coi chừng tế chông khu..

Những vần thơ trên, diễn tả Lãnh tụ Anh Minh, nào của dân Giao Chỉ khôn khổ này, hẳn các bạn của Công Ông đã nhận ra. Và đại loại, những Lãnh tụ tự cho là cứu nguy dân tộc, về người, cái bụng, tiếng nói đều "xém xém", "kif kif" như vậy cả.

Vệ Tểu

XẠP TIỆM ĐẾN NƠI

Phải đấy, xập tiệm đến nơi rồi ối bà con hàng nước ối!

Cái cửa tiệm mệnh danh là TÔI HÓT VÀ NÓI ỳ mà. Từ cái món hàng khảo kiu bệnh hoạn về sinh viên VQT với 4 môn du học ăn chơi chẳng ra cái thống chế gì khiến vị khoa bằng hữu danh ỏi một đường tác giảng nỗi giận rất hữu lý, đến việc thanh minh thanh nga sư phải vãi hay quanh vụ 12 công chức bị cạt xẻ la gon. Tôi Hót Và Nói tối ngày 10-1-69 vừa qua lại ra quảng cáo cho Mặt Trận "thực tế" bằng cách bỏ bỏ bằng thối hàng hồi tên tuổi của những tên đồ tể nào Hà Bá Cang, Huỳnh tấn Phát...v.v. và v.v...

Ti Vi mà rao hàng kiểu đó là "quitter mamean" cả lũ. Chẳng biết thiên hạ nghĩ thế nào chớ mấy kẻ dẫn ngu như tôi nghe thấy rét liên một khi, và dân chúng nghe thấy còn run lên cầm cập.

(XEM TIẾP TRANG 5)

tây độc, chỉ vì mi hết... chọi

Bây giờ thì dân chúng đất Sài đô mới lần dùng té ngửa ra mi nhau cả đám vì bị thối ngón đôn « Hồng đa độc xế » của lão quái tây độc Âu Dương Phong ! Biết là độc khí đang lan tràn trong cơ thể, làm cho mình chết dần chết mòn, nhưng vẫn đành tro mắt ếch ngó nhau, không kiếm đâu ra thần dược để hóa giải chất độc, cái đó mi thật là khổ ! Ngày nhè :

— Âm sát, sợi tái lẫn nhau, bằng « Hồng đa độc xế ! »

— Giọt cạp tấp, đỡ nhẹ túi xách, mỗi ngày hàng chục vụ, từ mấy trăm bạc lên tới cả triệu : cũng bằng « Hồng đa độc xế »

— Cướp tiệm vàng ăn hàng tiệm buôn, rồi phóng đi như ma : vẫn bằng « Hồng đa độc xế » !

— Thậm chí ném lựu đạn, rải truyền đơn, bắn vào các bót Cảnh sát, trạm gác của Nhân dân Tự vệ : cũng lại bằng « Hồng đa độc xế » !

Nguy hơn nữa là mấy chú cao bồi, híp pi, cứ tưởng bắt chước ngoại bang là hay hơn lắm, lại được bố mẹ rùng mớ phát cho « Hồng đa độc xế » để ngày ngày nhờ như thả rong ngoài phố như... chó rái, mấy chú coi đường xá công cộng cứ như chó không người, hễ leo lên xe là phải làm cho nó lống lên như ngựa bần, rồi xàng qua xàng lại, ẹo tới ẹo lui, kết quả mỗi ngày hàng trăm tai nạn què chân, gãy tay, biết bao nhiêu kẻ hui nhĩ tí chỉ cũng vì...ngộ độc Hồng đa !

Ấy là chưa kể «Hồng đa độc xế» còn là phương tiện bằng vàng cho bọn nhóc con mắt dầy dùng để đi là lướt chọc gái, bóp nhủ hoa trong những ngày lễ tết, hội hè, gây ra biết bao nhiêu cảnh ngang tai, chướng mắt !

Ồ ! trộm cướp, du đảng, và đến cả khủng bố Việt Cộng bỗng dựng mọc ra như nấm chỉ vì «Hồng đa độc xế» ! Mà làm sao tránh khỏi cái tai họa ấy, khi với một thành phố chật hẹp chen chúc 2 triệu dân. Tây Độc lão quái đã phóng tay tuôn ra lúc nhúc cả nửa triệu chiếc «độc xế», nào là Hồng đa, nào là Ma Hà, nào là Su dụ khí, toàn là thứ độc, độc hơn cả thịt gà, ba ba, cá chép.

Nếu đem phân chất ra, thiết tưởng Hồng đa độc xế có nhiều độc tố chẳng thua gì ma dược «Mắc xi tông pho».

«Mắc xi tông pho» ai cũng biết, vốn là một loại thuốc cải tử hoàn sinh đã từng cứu sống hàng có cậu chán đời thất tình vì thi rớt, nhất định tọng vô miệng cả thuốc ngủ, đến nỗi chỉ còn vài tích tắc nữa là ngủ luôn giấc

ngàn thu, Tiếc thay, ngày nay phần lớn «Mắc xi tông pho» lại lọt vào tay bọn Ma Giáo ở Trường đua Phú Thọ, chúng đã dùng để biến những con ngựa hiền lành, chậm chạp thành những con ngựa hung dữ điên cuồng, đá rách tung hàng triệu cái túi của Cái bang tuyệt phích, khiến cho biết bao gia đình tan nát, vô số kẻ thất cơ lỡ vận, nếu không tieo cổ lên ngọn cây thì cũng có ngày vô Bất Giác Đái Chí Huê mà nghỉ mát.

«Hồng đa độc xế» cũng vậy. Nếu biết dùng, khéo phân phát, thì nó chính là con thần mã của các quân nhân, công chức siêng năng, các cô cậu trò chăm chỉ. Nhưng không, ở đây nó đã được phát loạn xạ ngẫu pín, cho nên nó đã rơi vào tay bọn bất lương, và đã ở trong tay bọn bất lương, thì đáng lẽ «lợi» bao nhiêu nó lại trở thành «hại», thành «độc» bấy nhiêu !

Nó «độc» ở cái chỗ người ta khó lòng trị được nó. Tên lưu manh kia vừa giựt được cái túi đầy nữ trang bệt xoắn, tên khủng bố nọ vừa cho ông bác sĩ soi «cà na», xong việc chúng «đọt» lên «Hồng đa độc xế»; thầy phú lít cười chiếc Hạt Lây đứng gần đó có muốn loạng quạng đuổi theo rút cuộc rồi cũng đến chào thua sau khi bị chúng cho hửi bụi ! Các bạn có biết tại sao chẳng ? Xin thưa, chiếc «Hồng đa độc xế» với cái 50 CC ấy trông bề ngoài có vẻ nhỏ nhắn, hiền lành, nhưng một khi lọt vào tay bọn Ma đầu, lập tức chúng xoáy xy lanh rộp ra, đang 50 biến thành 65, có khi 90 nữa, thế là hiền mã biến thành ác mã, và các thầy mô-tô-phú-lít có bắt gặp chúng tác oai tác quái, các thầy cũ ng đang gạt lệ mà than rằng...

Càng nghĩ, người ta càng phải bái phục cái thâm độc của lão quái Âu dương Phong. Chắc hẳn khi tung nửa triệu «ám khí» đó ra, Âu lão quái cũng đã thừa biết đất nước này rồi sẽ bị nhiễm độc đến mức độ nào ? Và bây giờ chắc hẳn lão quái đang xoa tay đắc chí tiểu hi hi với kết quả diễn ra đúng như lão đã dự liệu trong đại chương trình kinh bang tế thế. Không những thế, có khi lão quái còn vừa nốc cô-nhắc vừa rung đùi ngâm bài thơ rất «phản chiến» :

- «Sống chết mặc bầy
- «Rit- tuốc thầy bỏ dầy
- «Thầy quây thầy đi.....»

ĐẠI HỘI NHÂN DÂN 68 HAY LÀ BUỔI TRÌNH DIỄN CUỐI NĂM CON KHÍ

Pe rơ Hoàng Quỳnh, tổng chỉ huy quân đội Bùi Chu, Phát Diệm ngày xưa, nay đã già rồi. Thật sự già rồi. Cái câu tuyên bố sắt thép "có Diệm thì không có Hoàng Quỳnh và ngược lại" mười năm về trước cũng được người ta quên rồi. Pe rơ Hoàng Quỳnh trở thành nhà lãnh tụ có đơn từ đạo pe rơ Nguyễn quang Lâm chính lý lực lượng Đại Đoàn Kết, đây pe rơ Quỳnh từ nhà thờ Phú Nhuận về xứ Bình An. Phải đi họp báo buổi ra mắt Lực Lượng Công Dân các Tôn Giáo mới thấy hiệu nổi cô đơn của pe rơ Hoàng Quỳnh. Tự do, đấu giao duyên mí lỵ VN Quốc Tự hay Ân Quang pe rơ Hoàng Quỳnh chỉ thấy có đơn thêm. Những lời tuyên bố của ngài hết mạnh. Vết hệt... hậu thuẫn. Ngài đã bị pe rơ Lâm dùng "hóa công đại pháp" giải tỏa hết vô nghệ.

Nhưng, ngài có vùng lên! Chiến sĩ quí cảm Hoàng Quỳnh không thích "nhân danh Cha và Con và Thánh, Thần Amen" ở nhà thờ, ở trường. Ngài khoái cùng bông dzo Thích trí Quang giải quyết chiến tranh ở Giao Chi cơ! Mới đây, pe rơ Hoàng Quỳnh tổ chức một phát đại hội nhân dân, Pe rơ Lâm kêu ầm lên: Nhân dân mô? Vì có một trăm dân thì rất là các "cụ trong rân" tức là các cụ đại diện các đảng phái nhón bé ở Giao Chi. Không có dân thì các "cụ trong rân" khó mà ăn lắm. Bởi vậy, đại hội nhân dân 69 được ví như buổi trình diễn văn nghệ tạp lục không có Tùng Lâm cuối năm con khí!

NHỮNG MÀN TẠP LỤC KHÔNG KÉM PHẦN ĐẶC SẮC NHƯ PHÓNG SỰ SỐNG SỰNG

Nà Cầu không đủ can đảm đi dự buổi trình diễn chánh trị cuối năm con khí. Đọc xong các bài tường thuật ở nhật báo, Nà Cầu thấy ba nhân vật điều hay hơn Tùng Lâm, Phi Thoàn, Khả Năng, Đó là ba ông lãnh tụ Nguyễn văn Hiến, Hoàng cơ Bình và Đoàn trung Côn. Ông Nguyễn văn Hiến - Chắc không phải Nguyễn gia Hiến - thuộc lực lượng Đại Đoàn Kết (theo một tờ báo) rất là một sự cảm thù Cộng sản, Ông Hiến cao hứng nhảy lên múa may ý kiến rồi hiển cử tọa ba quả khẩu hiệu "đả đảo đế quốc, thực dân Pháp!" Đả văn nghệ Tạp lục chưa? Ông Nguyễn văn Hiến xứng đáng làm nhà thầu chính Cộng. Cái lối chống Cộng nhà quê, rẽ tiền của ông chỉ tỏ làm cho Cộng sản nó cười khi.

Ông Đoàn trung Côn thuộc Phật giáo Tịnh độ Tông lại ra cái điều bài Mỹ. Ông Trung Côn (xin đừng đọc ngược mà bị tội nói lái) bảo vì có Mỹ nó ứnh nhau mí lỵ Cộng Sản ở miền Nam nên cuộc chiến đấu chống cộng của nhân dân ta mất chính nghĩa. Ông Trung Côn bị ông Hoàng Cơ Bình vặn lại. Và ông vua dọa... xuống đường này bên dọa sẽ xuống đường! Màn tạp lục đáng giá nhất là màn một ông "bỏ nhỏ" pe rơ Hoàng Quỳnh rằng muốn nhân dân đoàn kết, tôn giáo hãy đoàn kết làm gương. Trong buổi đại hội có những... ba hệ phái Quốc Dân Đảng. Một thuộc hệ phái Nguyễn văn Lực, thân phụ của nhà phi công anh dũng bỏ bom dinh Độc Lập - Ông Lực nổi tiếng nhờ phi công Nguyễn văn Cừ -; một thuộc hệ phái Nguyễn Hòa Hiệp; một thuộc hệ phái Vũ hồng Khanh. Ba hệ phái này nguyệt nhau ra rít suốt buổi hội. Ngoài ra Việt Nam Quốc Tự vẫn thủ Ân Quang; Công Dân Công Giáo của cha Trần Du thủ Đại Đoàn Kết của Cha Lâm, và Công Giáo cấp tiến thủ cả hai. Văn văn... Nhưng người ta đã anh dũng hô hào nhân dân đoàn kết! Sống sựng quá thê, trời đất ơi!

NẾU CON ONG CÓ MẶT Ở BA LÊ MÀN HÀI HƯỚC RỂ TIỀN CỦA VỆM ĐƯỢC TRẢ GIÁ NHƯ THỂ NÀY...

Tuyên truyền là nghề nghiệp của Cộng Sản. Vì chúng dám nhìn ăn để tuyên truyền và dám liều làm trò khi. Cái vụ Vệm treo cờ trên nóc nhà thờ Notre dame de Paris rồi phá thang sắt khiến đội xếp Tây phải dùng trực thăng nhỏ lá cờ mà đặt ấy đi, ít ra, đã làm đội xếp Tây khâm phục và khối kẻ ngưỡng mộ. Nhất định có các ông trí thức vọng (v) Hồ đang nằm ăn hít tại Sài Gòn. Ban báo chí của ta cũng chẳng làm nổi một trò gì đáp lễ Vệm, ngoại trừ viết... tin tức mình. Nếu Con Ong có mặt ở Ba Lê kiểu bảo ta

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH

và dân Pháp sẽ được thưởng thức một số báo Con Ong này nữa. Hăm bèn về một mụ đầm già đứng trong cầu tiêu. Mụ đầm già máng cái xi líp lên đầu cái gậy, dơ lên cao, phát lia lia khoe với mọi người đứng quanh cầu tiêu rằng "Tây đã được Giải Phóng vật cuối cùng. Và hãy nhìn đi, đây là vật tượng trưng cơ Giải Phóng!" Cam đoan Vệm sẽ khóc thét. Hỡi di, những kẻ biết ăn miếng trả miếng Cộng Sản đã không có mặt trong nhóm hậu thuẫn phái đoàn ta. Chỉ vì, cò họ cứng. Và họ không thêm xin đi. Và người ta cũng không thêm mời họ. Cái lương và văn nghệ tạp lục có lợi hơn. Những tên khác cóc biết múa và hát.

HAI CÁI NGHIỆP ĐOÀN CÙ LÀN NHẤT THỂ GIỚI

Đó là Nghiệp Đoàn Kỹ Giả Việt Nam và Nghiệp Đoàn Kỹ Giả Nam Việt. Hai nghiệp đoàn đều lo dâng quyền lợi của mình, để cho Hội Chủ Báo đớp hết. Thí dụ chuện xin xô Bộ Thông Tin cấp vé máy bay đi dự hội đàm và nơi trú chân tại Paris. Chủ báo không có thắng nào nghèo cả.

Làm chủ thì không có quyền nghèo. Do đó chủ báo không được cái quyền này xin vé máy bay của nhà nước, tranh cái phần cơm chim của kỹ giả, những người làm công cho mình và bị mình bóc lột, hạch sách. Chủ báo đều lắm. Ra chến trường làm phóng sự thì dèch có các ông ấy nhưng nếu đi ngoại quốc phước thiện thì đủ mặt. Nà Cầu không hiểu tại sao nhà nước cứ cho nước chảy vào chỗ trống. Chủ trương công bình nhà nước ở cái chỗ nào. 2 cái nghiệp đoàn kỹ giả ngủ mê hay chề của trời mà miếng ngon đáng lẽ mình được hưởng lại để lọt vô miệng chủ báo? Nà Cầu đánh thức ban chấp hành của hai nghiệp đoàn đó. Tranh đấu quyền lợi đi! Đừng để cơm chim của anh em lọt vào tay bọn chủ báo bóc lột nữa. Chủ báo không được quyền nhân danh kỹ giả, lợi dụng Chủ báo để có cái hội gọi là Hội Chủ Báo. Hội này không bao giờ đại đét tranh đấu cho kỹ giả công nhân. Vay kỹ giả công nhân đừng để chủ báo xia vô quyền lợi của mình. Các anh lập ra nghiệp đoàn làm cảnh đi!

SUỐT ĐỜI LÀM CHỦ TỊCH BÓNG BÀN NÊN BÓNG BÀN NÓ OI QUÁ

Cái nhà ông Đinh văn Ngọc có nghề làm chủ tịch Tổng cuộc bóng bàn, các cụ ạ! Đồi phen bị "đào chánh" hụt, ông Ngọc đều đặn "phiến loạn" để mỗi năm một lần ông đắc cử vinh quang! Giá ông làm Tổng thống, tương lai ông sẽ giống Tổng - Thống - suốt - đời Sukarno. Tiếc rằng ông Ngọc chỉ có tài bán thuốc tây hết cho ông Chuông Vàng đến cho ông OPV. Nên cái vinh quang chói vót của ông là chức chủ tịch bóng bàn. Vì ông làm chủ tịch mãi dèch chịu thôi nên cái tên bóng bàn Giao Chi nó lem nhem như tài lãnh đạo của ông.

Nà Cầu xin nhắc lại một lần chốt: Danh tài bóng bàn Mai văn Hòa, người đã hạ vô địch Nhật Bản ngày xưa, đoạt chức vô địch bóng tròn Á châu, người đã làm cho cơ Việt Nam ở Nhật phân phát bay và làm cho hàng triệu người Nhật cảm phục vẫn sống khổ nạn. Vì muốn cho bóng bàn phân chấn, viết thư trần tình, đã từng bị bọn phủ thủy trong tổng cuộc ông Ngọc đưa ra tòa! A lo, tại sao chúng ta càng ngày càng lùi đi về mọi lãnh vực?

XIN BỘ Q.P. HÃY BAN PHƯỚC ĐỒNG ĐỀU ĐỪNG ĐỂ KỂ CÓ THIỆN CHÍ... CÔ ĐƠN

Có vài ông kỹ sư Canh nông, tốt nghiệp khóa 5 trường Cao Đẳng Nông Lâm Súc, trước khi nhập ngũ đã trở thành công chức của bộ Cải Cách Điền Địa, phục vụ tại Nha Nông Công, đều là chuyên viên giữ những chức vụ quan trọng. Họ nhập ngũ khóa 1 và 2168. Nếu như những đồng nghiệp của họ cũng đi phục vụ "xây dựng nông thôn" như họ sau khi rời trường Thủ Đức thì không có gì làm họ thắc mắc cả. Đằng này, cũng những chuyên viên Nha Nông Công, cùng tốt nghiệp khóa 5 Cao đẳng NLS, nhập ngũ khóa 3 và 4168 thì lại được biệt phái 100%. Còn tỏ ra thiện chí nhập ngũ từ khóa 1, 2168 thì có vài người không được Bộ Quốc Phòng xét tới đơn xin biệt phái của cơ quan họ. Xin nhắc cho rõ, khóa 2168 còn có hai người lạc lõng. Cùng khóa với họ, anh em đều lần lượt được biệt phái về nhiệm sở cũ. Thế mà hai kẻ lọt tên này, người thì đang ở Bình Tuy, người thì đang ở Chương Thiện. Người ở Bình Tuy, trong đơn xin biệt phái của cơ quan mình, đứng thứ 3. Nhưng tên bị bãi và người thứ 4 lại được biệt phái.

Nà Cầu nghe nói, Bộ Cải Cách Điền Địa, cách đây

một tuần, vừa mới chuyển đơn qua Bộ quốc phòng để xin biệt phái nốt vài người bị lọt tên. Rất mong ông đồng lý Nguyễn hữu Lương xét đơn ngay giùm để đề trình Trung tướng Nguyễn văn Vi đề dõai kẻ có thiện chí nhập ngũ trước, học hành chăm chỉ, ra trường điểm cao, khỏi bị tử thân vì Bộ QP ban ân huệ không có họ. Như mưa không ướt đất! Nà Cầu vốn quý mến ông Lương dù mới chỉ "văn kỳ thanh". Xin ông hãy xoa dịu nỗi cô đơn của vài kẻ sĩ đang tưởng mình bị bỏ quên.

LẠM PHÁT DÙI CUI

Một "hiện tượng" lạm phát đang xảy ra tại Sài Gòn song song với nạn lạm phát gà Mỹ, xé Nhật và... cướp bóc là nạn lạm phát dũi cui. Dũi cui là vô khí ôn hoà của Đảng Dũi Cui. Chỉ có các đảng viên Đảng Dũi Cui tức là phú lít mới có quyền xử dụng dũi cui. Ngoài ra, những anh nào mặc giống phú lít, dèch dũi cui, thổi tu hít mà cóc phải là phú lít tức là bọn lậu, bọn giả dạng nhân viên công lực. Bọn phận của nhà nước là xúc bọn này về... phú de Đây là... thực tế. Còn thực thể thì các số Mèo đang dùng những ông Giao Chi đội mũ kết, đeo dũi cui đứng gác công. Muốn nhận diện vóc dáng của các ông phú lít-dèch phải-phú lít này, hãy đi qua đường Lê Văn Duyệt khúc Bùi Thị Xuân bị bịt lối. Thấy anh "mít" gác công coi xe cho Mỹ đeo dũi cui, Nà Cầu rứt tóc cái cửa mình, dũi cui của cảnh sát tung tung cho anh nhìn, trật tự, cảnh sát công lộ, dũi cui còn được coi như một đoàn đao hướng dẫn lưu thông. Cái danh từ dũi cui, ma trác nghe không đẹp nhưng, ở Giao Chi ta hiện nay, nó tượng trưng cho Chính Nghĩa của những người bảo vệ pháp luật. Dũi cui không thể để cho Mèo xử dụng một cách láo

lếu thể được. Nà Cầu thỉnh nguyện ông Tổng Trưởng Nội vụ, ông Tổng Giám đốc Cảnh Sát Quốc Gia hãy xét lại vấn đề xử dụng dũi cui bữa bãi của cơ ly Mèo. Cộng sản có thể chụp ảnh mấy anh Giao Chi gác công Mèo, đồng phục giống cảnh sát và đeo dũi cui để xuyên tạc Cảnh Sát của ta... gác xe Mèo! Ai cấm bọn khốn nạn ấy? Vay thiết tha lưu ý nhà nước.

CẮM TÊN NÀY, MẶC QUẦN ÁO LÍNH ĐI, THIẾU TƯỚNG TRẦN VĂN MINH ƠI

Đường Võ Tánh, gần tòa soạn Con Ong có một khách sạn mang tên Hoa Lư (đau túi thay cho anh hùng Đinh tiên Hoàng). Khách sạn Hoa Lư rất lính Mỹ và quan Mỹ cư ngụ. Nói trắng ra, đó là một thứ sở Mỹ. Vì có bộ cáo cấm này nọ viết bằng tiếng Mỹ, có hàng rào xi măng càn cả vỉa hè, có bốt gác và, điều đáng nói nhất, có ông Giao Chi cà thọt kè kè khẩu AR 15 hay M16 gi đỡ, chỉ định tia người đi đường. Nà Cầu không hiểu ông Giao Chi gác cửa khách sạn có phải là lính Cộng Hòa được biệt phái tới đây? Chỉ biết ông mít này mặc quần áo lính, đầu đội mũ không quân, tay đeo chữ P trắng. Ông ta có cái tu huyết, ra thời xé dậu cách khách sạn hàng trăm thước. Đồi khi ông nhẩy ra đường, mặt mày quan trọng, súng kè kè giải quyết vụ xe đụng nhau gần khách sạn hay quát tháo loạn cả lên Dân chúng rất rồ là khinh bỉ cái lối "phục vụ" ngoại nhân của ông Giao Chi này. Sở dĩ người ta thắc mắc là vì thương yêu bộ đồ lính. Thừa thiếu Tướng Trần văn Minh nếu như ông Giao Chi này không phải nhà binh, thỉnh cầu thiếu tướng hãy lột bộ quần áo nhà binh của ông ta đi. Để dân chúng khỏi hiểu nhầm và kẻ thù ta khỏi xuyên tạc láo lếu. Lính VN không đi gác cửa khách sạn Mỹ. Nà Cầu muốn được xác nhận thế.

MÀN XIN CUỐI NĂM

Vì Con Ong tranh đấu cho những người thuê cửa hàng trong thương xá Tax nên có một bọn lưu manh đang diễn trò nạo bím ở Tax bằng cách mạo nhận là... ký gia Con Ong. Xin quý vị ở Tax lưu ý: Con Ong không có ký gia. Chúng tôi chỉ có bốn người và mỗi người đều có một cái thẻ với bốn chữ ký. Vay đưa nào màn xin quý vị, xin quý vị hãy lôi cổ chúng nó về bót quận 1 giùm. Những đứa khốn nạn này, phải diệt hết chúng nó đi, quý vị ạ. Mà tại sao quý vị lại góp tiền cho chúng? Quý vị hãy nhớ thơ bu đi ấy.

Tin mừng

Con Ong chia mừng cùng ông bà ĐẶNG-VĂN-CHÀ, Giám đốc Tổng Phát hành NAM-CUÔNG và chúc cô dâu, chú rể

ĐẶNG-THỊ-HẠNH
PHAN-LƯƠNG-QUỚ

trăm năm hạnh phúc.

CON ONG